ANUL IX — Nr. 44

8 PAGINI 3 LEI

Ctitor: MIHAIL POLIHRONIADE

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA
Bd. Carol I Nr. 4
TELEFOANE

Direcția:	3.31.13	Administ.	3.31.09
Secret.	3.31.10	Publicitate și abonamente	3.31.09
Redacția	3.31.14		
Sport	3.31.14	Depozitari	3.31.24
Provincia	3.31.10	Tipografia	4.84.48

Director: PAVEL COSTIN DELEANU
Prim-redactor: CRIȘU AXENTE

AXA

Sâmbătă 28 Decemvrie

ABONAMENTE:

IN ȚARA:		IN STRĂINĂTATE:
3 Luni	Lei 250	In raport cu tariful poștal și valuta.
6 „	Lei 500	
1 an	Lei 1.000	
Instituții de stat și particulare	2.000	

Cont. cec. 1304. Căsuța poștală Nr. 5
Taxă de franc plăt. în numer. conf. aprob. Dir. gr. P. T. Nr. 3101/604 din 1940.

ZIAR DE LUPTA POLITICA, DOCTRINA LEGIONARA, INFORMAȚIE ȘI REPORTAJ

Singurul drum al Frantei

de CRIȘU AXENTE

Ziarul „Le Temps" discutând problema imperiului colonial francez, stabilește două jaloane ale politicei externe franceze:

„Știm că țara noastră este ferm hotărîtă să țină cu lealitate și cu exactitate angajamentele pe care le-a luat față de învingătorul ei, să aplice cu scrupulozitate clauzele armistițiului.

Aceasta este prima declarație. Urmează a doua:

„Armistițiul ne-a lăsat imperiul ca și sarcina și mijloacele de a-l apăra".

Primul drum de salvare al Franței a fost consimțirea adevărului înfrângerii și mărturisirea lui de către Mareșalul Pétain și cei ce l-au înțeles în clipele acelea dramatice, când frontul de nord se prăbușise, linia Maginot fusese încercuită, dezastrul de pe Loire era un fapt împlinit și amenințarea forțelor italiene de pe Alpi, o perspectivă care nu mai lăsa nicio nădejde asupra unei lupte în condiții de neîncercuire.

Atunci națiunea franceză s'a împărțit în două: în națiunea bunului simț și într'o minoritate care preconiza rezistența cu orice preț, inconștientă fiind de proporțiile dezastrului.

Două situații, două persoane: Pétain și De Gaulle.

Pétain, cu franchețea soldatului, se ridică cu noblețe și cu amărăciune și recunoaște în fața unui alt soldat, înfrângerea.

Adică își dă seama de calitatea și gravitatea ei, nu se amăgește, nu se amețește cu iluzii, privește realitatea în față și măsoară bărbătește viitorul. Nu avea nici un sens să apuce calea unui eroism fals, atunci când Franța, sleită și bătută cum nu a mai fost în istoria ei, plătea de fapt o politică funestă dusă de ani de zile. Înfrângerea militară nu era decât concluzia firească a prăbușirii politice și spirituale preexistente, nu era decât punctul final al pantei.

Prin recunoașterea adevărului Franța și-a salvat, cu mareșalul Pétain, viața ei istorică în sensul revoluțiilor, și a cuvântului politic major pentru mai târziu, oricând va veni acest mai târziu.

De Gaulle, dimpotrivă, a rezumat atitudinea Franței care nu înțelege nimica, a clasei de oameni și a mentalității care trebue să se curețe din Europa noastră, pentrucă nici nu este în stare să recunoască adevărul, necum să mai poată înțelege că asistăm astăzi la schimbarea unui ciclu istoric, că vechile sisteme s'au dus odată pentru totdeauna, că ele nu vor mai da tonul deacuma în Europa și în lume.

De Gaulle nu a înțeles nimic din toate acestea, de aceea a continuat să lupte prin acțiuni de un eroism periferic fără sens, fără adâncime, fără înțelegerea situației europene, fără nici o justificare politică și strategică. Muschetarul De Gaulle s'a bătut cu floreta în fața oglinzii.

Ceilalți: Reynaud, Blum, Cot, Daladier și tot lotul din închisoare, nu contau [illegible] ca atitudine. Ei au fost captivi, responsabili de dezastru, cu aceleași eventuale predispoziții și înțelegeri ale situației ca generalul De Gaulle, dar care, prin captivitate, fuseseră eliminați din jocul de forțe. Nu puteau să mai conteze. Pentru observatorul politic numai ceilalți doi mai puteau conta.

Or, în acel moment, este sigur că singur Mareșalul Pétain a fost pe linia istorică a Franței, a salvat Franța dela o definitivă prăbușire, i-a salvat posibilitatea unui cuvânt la conferința de pace.

Recunoașterea înfrângerii, căutarea cauzelor dezastrului în sânul poporului francez, tragerea la răspundere a vinovaților, refacerea internă a țării, reforme sociale, aducerea poporului francez la realitatea Franței ca națiune, lipsa de resentiment față de Germania, colaborarea cu revoluția, [illegible], eleganța în amărăciune, noblețea în înfrângere. Iată primul program. Germania a întins mâna, ea a făcut nenumărate și sincere [illegible].

Italia s'a lăsat și ea din ce în ce mai convinsă de necesitatea acestui gest, căci este vorba de Europa și de lumea întreagă, este vorba de o nouă Europă, de un mare bloc al ei, de strângerea într'un singur bloc al tuturor popoarelor setoase de dreptate.

Setoase să arunce [illegible] țări, să facă să dispară și să sfârșească lumea cea veche exploatatoare, imperialistă și capitalistă.

Lumea nenațională, lumea internațională.

Și aci vine partea a doua a politicei externe franceze.

Va avea oare puteri Franța să înțeleagă aceasta?

Înțelege Mareșalul Pétain aceasta?

Aici este întrebarea.

Dacă o va înțelege, Franța va fi salvată definitiv pe plan european.

Dacă nu, ea va pluti încă mulți ani într'o deznădăjduitoare confuzie.

Va fi cum e mai rău.

Nici reacționară, nici revoluționară așa cum trebue, ci mereu amenințată de un vulcan intern.

Istoria și Europa se vor face fără ea și neavând inițiativa trecutului ea nu va avea nici meritul viitorului. Acum e momentul european al Franței. Va putea Mareșalul să-l simtă?

Franța nu trebue să mai aștepte să fie atacată, ci Franța trebue să ia atitudine, să treacă la sacrificii. Singura atitudine salvatoare pentru ea, pentru împlinirea ei, nicidecum ca o necesitate a împlinirii celorlalți, este de a intra pe linia destinului ei firesc, care este un destin național și continental, nu un destin necontinental.

Având perspectiva de aci, noi suntem perfect lămuriți de ceeace trebue ea să facă. Numai așa se va împlini ea, căci nimic nu se face fără sacrificiu. Și dacă a decăzut, aceasta a fost numai și numai din faptul că ea a vrut să facă econo-

(Continuare în pag. 5-a)

Țăranul legionar

Bucureștenii vor fi văzut și nu fără oarecare uimire, batalioanele țăranilor legionari defilând cu prilejul unor recente manifestări legionare. Acești țărani nu erau nici gloatele dezordonate și turmentate purtând agățată în piept poza cine știe cărui Cațavencu, tribun al poporului care mânca fripte opoziția (sau guvernul, după cum era cazul), și nici necolnicii prinși cu arcanul și vârâți ca în saci în pieptarele fostului F. R. N. împodobite cu crucea cea galbenă a masoneriei dela Malta. Acești țărani înaintau drepți ca pădurea tânără și îmbrăcați în zeghele lor milenare călcau cu pas împărătesc. Ei nu au venit cu traista în băț să se plimbe „pe trin", ca la mare, [illegible], ci să mărturisească credința lor pentru Legiunea Căpitanului. Ei nu au fost aduși de Mișcare ca să fie decorația pitorească a unei oarecare parăzi după cum se întâmpla odinioară la așa zisele serbări patriotice, ci au venit ei singuri, conștienți de rostul lor în treburile țării celei noi.

Căci ei nu sunt țăranii electori cari să-și vândă votul sau să voteze cu arma jandarmului în ceafă. Ei nu sunt desculții și supții de pelagră și de biruri neomenoase. [illegible]

Ei vin din străfundurile unei istorii care prin amploarea ei le acordă un titlu de noblețe, pe care nu-l are nici un neam în această parte a Europei. [illegible]

[illegible]

[illegible]

Iar după după 1937 s'a prăbușit regimul partidelor în România, [illegible] național.

L. Popovici

Anglia, țara de origine a masoneriei mondiale

Fragment de decor dintr'un templu masonic

Anglia este țara de origină a masoneriei, care de acolo s'a răspândit în întreaga lume. Cu mult înainte de înființarea primei loje engleze în 1717, existau în Anglia loji masonice, cari dispuneau de o mare influență și de care depindeau încă de atunci cercurile conducătoare engleze. Englezii nici n'au făcut un secret din aceea că ei au pus masoneria în serviciul intereselor lor politice și că ei au răspândit cu ajutorul lojilor influența engleză peste întreaga lume. „Mărirea Britaniei este opera masoneriei". Așa a declarat în mod deschis în anul 1902 ziarul mason englez *„The Freemasons Chronicle"*. Așa se explică de ce toți

D. CHURCHILL

conducătorii Angliei până la membrii Casei Regale au fost francmasoni.

Aceasta a rămas așa până în cele mai noui timpuri. De exemplu Regele Eduard al VII-lea, care a guvernat în Anglia înaintea războiului mondial, a intrat în istorie ca cel mai mare mason al lumii. Și George al VI-lea, actualul Rege al Angliei, a fost — ca și toți predecesorii săi — înainte de a se urca pe tron, mare Maestru al masoneriei engleze. Actualmente demnitatea de mare maestru se găsește în mâinile fratelui Regelui, Ducele de Kent. Casa Regală engleză se consideră într'o anumită măsură ca executoarea voinței lojilor și „spre gloria mai mare a Angliei", s'a subordonat cu totul și complet interpretării masonice cu privire la monarhie.

D. Churchill, francmason de gradul XXXIII

Actualul prim-ministru Churchill este mason, și anume francmason de gradul 33, deținând unul din cele mai mari ranguri ale francmasoneriei internaționale.

Dintru început este caracteristic pentru natura acestei asociații secrete, faptul că a pornit din Anglia. Desigur, se poate ca în primele loji din Franța, Germania, Olanda, Spania și alte țări europene, cari au fost înființate sub asistența marei loji londoneze, să fi existat și idealiști, cari urmăreau o adevărată eliberare și înfrățire a omenirii. În Anglia totuși încă dela început, francmasoneria n'a fost văzută decât ca un instrument pentru stăpânirea popoarelor și ca un mijloc pentru exploatarea „ignoranților" de către „cunoscători" — aceștia sunt frații de loji de grade mai înalte. Din această cauză după cum a rezultat din cercetările făcute între timp — constituția masoneriei simbolice făcută de preotul englez Iakob Anderson și care își are originea în „Obligațiile vechi" din anul 1723, a fost scoasă în dublă ediție și anume una într'o formă radicală și alta într'o formă mai moderată. Concepția radicală, mondial revoluționară, au dat-o francmasonii englezi, lojilor din afara Angliei, în timp ce ei înșiși au reținut pe aceea cu concepția moderată și hotărâtă intereselor mondiale ale imperiului englez.

Așa se explică dealtfel că francmasoneria a purtat un caracter revoluționar și anarhic, numai în Anglia nu. Masonii vedeau dimpotrivă Imperiul mondial englez ca un fel de pregătire pentru republica mondială năzuită de loji, și în consecință îl sprijineau, așa încât cu timpul chiar în cercurile masonice neengleze și-a făcut loc bănuiala că masoneria a fost înființată propriu zis pentrucă Anglia să-și obțină predominația în lume și să-și garanteze Imperiul. Chiar dacă în privința aceasta nu se pot aduce dovezi precise, totuși masoneria s'a desvoltat în sensul acesta.

și astăzi mai dăinuește în capul multor englezi legenda — care probabil că a fost deasemenea inventată de francmasoni — că Anglo-saxonii ar fi urmașii celor 10 seminții pierdute ale lui Israel. Totul ar fi deci în perfectă ordine dacă George al VI-lea al Angliei s'ar proclama Rege al evreilor.

Cuceririle, exploatarea și oprimarea popoarelor străine, îngrămădirea de bogății imense pe de-o parte și mizeria de neînchipuit pe de altă parte, toate acestea francmasonii — cu toate pretinsele lor sentimente umanitare și frățești pentru întreaga omenire — nu numai că le-au tolerat în Anglia, dar ei au fost chiar părtași la ele în mare măsură. Astfel în decursul secolelor, în cari s'a format imperiul mondial britanic, mareșalii englezi și cuceritori, bărbați de stat și mari capitaliști ua stat încontinuu și în locuri hotărâtoare în lojile masonice. Înainte de toate, războiul mondial a desvăluit în mod clar influența francmasoneriei engleze. Incepând cu ministrul de externe englez de atunci **Sir Edward Grey**, cum și **Lord Kitchener**, până la **Feldmareșalul Haig**, Comandantul suprem al trupelor engleze din Franța, **Admiral Jellicoe**, Comandantul suprem al flotei britanice, și ministrul munițiilor de atunci **Winston Churchill**, toate locurile de stat de mare răspundere ale Marei Britanii erau ocupate de francmasoni.

Războiul Angliei e războiul francmasonilor

Războiul mondial era caracterizat în mod cu totul deschis de către ziarele lojilor engleze ca un „războiu francmason" și care trebuia să decidă între autocrație și democrație. Prin urmare aceasta înseamnă, că masonii vroiau înlăturarea formei de stat monarhice din Germania și Austro-Ungaria, pentrucă astfel să curețe drumul de încă o piedică ce sta în calea „marei republici omenești" visată de ei.

Cu toate mijloacele au lucrat masonii englezi, sprijiniți de Marele Orient din întreaga lume. După aceasta, pentru atingerea acestui scop, au încercat să ducă în războiu un stat după altul împotriva Germaniei. Însă înainte de toate, străduințele lor s'au concentrat asupra Italiei și Statelor Unite ale Americei de Nord. Ceeace guvernului englez sigur, probabil că niciodată nu i-ar fi reușit, francmasonii au dus-o la îndeplinire și anume că aproape toată lumea să fie pusă pe picior de războiu împotriva Puterilor Centrale cum și să realizeze încercuirea completă a acestora. Influența nemărginită de atunci a lojilor a jucat un rol important.

Masonii s'au priceput să se folosească în scopurile lor întunecate nu numai de bărbații de stat cu mare greutate ai diferitelor țări, ci și de multe capete încoronate. Pe lângă marile loji din Anglia, cari operau și legăturile lor în întreaga lume, mai erau — și în ultimul rând — și marile loji engleze districtuale din India, Australia, Africa de Sud și din celelalte colonii engleze precum și marile loji, ce stau complet sub influența engleză, din America de Sud și Asia, cari au lucrat pentru războiul masonic și pe care l-au dus la îndeplinire în țările lor.

Dacă popoarele ar fi știut limpede, că războiul mondial este dus în primul rând pentru a se da la o parte ultimele rezistențe ce se mai opuneau planurilor de dominație mondială iudeo-masonice, și de a întări și mai mult domnia existentă a bogăției „voită de Dumnezeu", atunci desigur că nu ar fi luat asupra lor grozava jertfă de sânge a războiului din 1914-1918. Însă „cunoscătorii", anume masonii de grade înalte, s'au priceput de minune să acopere cu vălul adevăratele țeluri, și să așeze în fața cu totul alte lucruri, căci altfel nu puțini din adversarii de atunci ai Puterilor Centrale ar fi ajuns la constatarea că ei au luptat propriu zis împotriva propriilor lor interese, deoarece au fost atrași pe câmpul de luptă împotriva independenței și suveranității propriului lor stat. Pentrucă nu refacerea Poloniei, desliparea Alsaciei și Lorenei sau prăbușirea Monarhiei au fost adevăratul țel al războiului, ci înainte de toate francmasonii urmăreau desnaționalizarea popoarelor, motiv pentru care și crearea Ligii Națiunilor a fost una din pretențiile lor mai importante după sfârșitul războiului. O Ligă a Națiunilor care trebuia să fie premergătoare Statelor Unite ale Europei, în care apoi cei cu grade mari, „sublimi prinți ai masone-

(Continuare în pag. 5-a)

Uneltirile francmasonilor englezi concordă cu ale evreilor

Este deci un secret public, că francmasonii englezi au sprijinit nu numai ideologic [illegible] revoluționare [illegible] și cu mijloacele bănești, în Irlanda, în Franța, în Spania, pretutindeni, înființarea de loji ducea la izbucnirea de revoluții cari slăbeau țările respective și permiteau Angliei o extindere a puterii sale imperiale.

În Anglia a fost la fel. Acolo evreii au fost mai întâiu primiți în loji și au fost declarați cu drepturi egale. [illegible] în Anglia de când e lumea, și care este a fi explicabil, este că

ANGLOFILII

Pe francofili i-am înțeles întotdeauna, chiar și pe cei ce asimilau stilul comod și strălucitor de voluptate al nopților pariziene cu tradiția strălucitoare de glorie a Franței, i-am înțeles pentru că li justifica o neîntreruptă tradiție de înrâurire a spiritului francez, legat de o anume concepție de viață și mai ales de câteva principii teoretice revoluționare, paravan oportun pentru o orânduire socială cu totul opusă.

Am cunoscut copii ai acestui neam cari au plâns când armata germană intra într'un Paris abandonat; aceiași oameni cari n'au găsit nici o lacrimă atunci când, din ticăloșia unor fapte trecute, sfântul nostru pământ era sfâșiat. Pe mulți i-a îndurerat adânc zdrobirea armatei franceze, dar i-a lăsat prea indiferenți umilința nemeritată a unei armate, căreia după ce i se cântase acțiunea, i se ordonă inacțiunea.

Dar acestor francofili — când nu au fost mișei — le-am dat înțelegerea, și poate chiar iertarea noastră. Căci educația nu se șterge ușor, iar sentimentele ce ai prins a lega într'o viață de gândire, nu pot fi șterse printr'o înfrângere, chiar când ea este inevitabilă și justă. Iar celor cari au iubit adevărata Franță, creștină și naționalistă, ce-și caută azi încadrarea în noua ordine europeană, le va rămâne consolarea că, așa învinsă și așa obosită, ea nu va înceta de a-și spune cuvântul său, care dacă nu mai are greutatea întâietății, mai păstrează încă garanția gloriei trecutului.

Iată însă că în jurul nostru se ridică o specie ciudată de oameni, a căror prezență scapă de sub legile cauzalității, pe care în mod firesc le cunoaștem ca aplicabile formațiunii sufletești ale semenilor noștri.

Sunt anglofilii, sunt oamenii ce ascultă cu religioasă evlavie și smerită încredere comunicatele postului Londra; sunt oamenii ce au aplaudat aceleași comunicate ce au anunțat victoriile dela Namsos și Trondhjem, din Belgia și Flandra, aceleași care astăzi încearcă ultima și cea mai uriașe campanie pentru a mobiliza resursele disponibile ale ocultei iudeo-plutocratice și sprijinul prostimii din Europa.

Desigur, excludem din acest cadru jidănimea noastră sau beneficiarii de eri cari și-au îngropat averile în valori engleze. Atitudinea lor e firească, ei își apără, strigând și calomniind, viața și averea.

Dar ceilalți? Cum își explică ei această subită mare pasiune pentru o cauză străină până mai eri de orice ecou în viața lor?

E notoriu că majoritatea lor cunosc Anglia și poporul englez, tot așa cum cunosc și acest neam, a cărui soartă vor s'o lege de un vas în naufragiu. Vre-o speranță în alcătuirea unei lumi juste? Dar cine mai ignorează sistemul social englez, reminiscență a unui anacronic feudalism?

Poate interese economice? Mărturisim că, cercetând cu obiectivă grijă nu găsim nimic esențial în relațiunile anglo-române. Cunoaștem capitalul petrolifer englez, al cărui beneficiu a creiat nenorocitul sistem de exploatare a subsolului românesc, și mai cunoaștem împrumuturile acordate de marea finanță anglo-iudaică a City-ului cu camătă grea și comisioane celebre.

Sau poate afinități spirituale, influența gândirii și creației artistice engleze asupra spiritului românesc? Această influență este minimă, iar eventuala ei lipsă nu creiază un gol.

Buna credință își impune concluzia sa: prezența sau absența Angliei pe plan european este indiferentă destinelor românești, iar victoria spiritului ce ea reprezintă astăzi este chiar vătămătoare.

Dar atunci cum se explică această atitudine anglofilă de recentă creație? Numai prin motive oblice, prin identificarea realizării unor dorințe ce nu pot fi mărturisite de soarta imperiului englez. Victoria Angliei este nimicirea sistemului Axei — deci interese iudeo-masonice — înfrângerea revoluțiilor naționale — deci reînvierea vechilor forme de exploatare politică — nimicirea începutului de realizare a unei ordine noui — deci stăpânirea necontestată a plutocrației de esență majoritar iudaică — dar mai ales este zdrobirea năzuințelor de înfăptuire a omului nou, a eroului — deci speranța celor corupți de duhul răului.

Și în plus, veșnicul figurant, marea prostime din totdeauna, care și-a sacrificat elitele și a aplaudat tot ce este pe măsura strâmtei sale înțelegeri; omul gras și roșu de îmbuibare, îngrijorat de intriga ce-i șoptește insinuant că nu va mai avea micile bucurii de altădată.

Tuturor acestora, proști sau vicleni, le răspunde marea hotărâre a armatelor revoluțiilor naționale, gata de jertfă. Iar cine nu se teme de moarte, are în mână capul adversarului.

Mircea Miulescu

CRACIUNUL PE FRONT

Santinela unui post de observație german, ascultă neclintită, în [illegible] de noapte orice mișcare.

CULTURA

Calendar legionar

27 Decemvrie

1922. Inchiderea **facultăţii de medicină din Iaşi pentru motivul respingerii desideratului** „numerus clausus".

1934. Traian Cotigă, **preşedintele studenţilor români înfierează într'un comunicat declaraţiile lui V. Iamandi, făcute în Parlament astfel: Studenţimea română creştină dela toate universităţile condamnă nepermisa ieşire a unui ministru român şi chiamă la luptă conştiinţa acestei naţii pentru că orice oră de tolerare a celui vizat în postul de ministru al României constitue o dezonoare în plus pe fruntea noastră şi o palmă pe obrazul sfânt al morţilor.**

Invinuitul ministru spusese dela tribună că: mişcarea naţionalistă este o psihoză a zilei de azi pe care o dezaprobă, Ungurii au continuitate în Ardeal, legăturile conducătorilor maghiari din Ardeal cu Budapesta sunt explicabile şi că oraşele din Ardeal nu ne-au aparţinut niciodată:

Şi nici un „mare istoric" n'a sărit în apărarea Ţării jignite.

—xoxoxoxo★oxoxoxox—

Cărţi

ALEXANDRESCU GR., Opere complecte, poezii şi proză, ediţie îngrijită de G. Baiculescu

Cugetarea-Delafras 1940-302 pag.

Editura Georgescu Delafras a scos anul acesta o serie întreagă de clasici români comentaţi.

S'a pus multă râvnă pentru realizarea technică a ediţiilor şi s'a reuşit să se scoată autori puşi la punct nu numai pentru tineretul cercetător, dar chiar pentru cititorii, care-şi mai fac din cititul cărţilor „o iscusită zăbavă" cum spune Cronicarul vremii.

Nu vreau să fac nici o ierarhizare, nici comparare cu ce s'a lucrat în domeniul istoriei literare în privinţa technicei, dar „Cugetarea" bate un record cu publicaţia aceasta de strălucită apariţie.

Unele edituri căutau, poate, să se străduiască doar în izbutiri pecuniare, altele lâncezeau gândindu-se la autori mari care să le celebreze colecţia.

„Cugetarea" a reunit un mănunchiu de tineri şi cunoscuţi cercetători, care au pornit o bătălie a cărţii vechi româneşti.

Unii autori clasici s'ar fi părut că sunt demodaţi, anacronici şi ca urmare nimeni nu mai îndrăznea să se atingă de ei ca să-i dea în vileag.

Alţii, care erau prea ceruţi de şcolarii noştri, prin graba explicabilă a editorilor, erau scoşi în condiţiuni biobibliografice nenorocite.

D. George Baiculescu ne prezintă opera completă a lui Grigore Alexandrescu cu o deosebită grijă şi respect faţă de autor.

Pe linia de inspiraţie romantică, alături de marii creatori ai lumii, poetul nostru îşi plânge durerea în chip sincer, pradă gândurilor amare. Melancolia lui Alexandrescu are caracter personal, de aceia îl vedem sperând în vieaţa care se va desfăşura favorabil. Pesimismul lui se referă la fiinţa lui, dar el crede în viitor. Crede în devenire. Işi crează iluzii prin sensibilitatea lui ascuţită pusă în slujba unui desăvârşit altruism, dar cea dintâi ciocnire cu realitatea mai aspră, îl încovoaie.

Dacă ar fi scris o singură bucată ca Arvers, celebru printr'un sonet, şi tot ar fi fost un mare poet. Ne gândim la Anul 1840 unde îl vedem copleşit de o mare iubire de oameni, care nu-i acel fals umanitarism masonico-iudaic.

Sunt unii „literaţi", care cred că Gr. Alexandrescu are viziuni „roşii" în opera lui. Se'nşeală amarnic. Iubirea de oameni şi iubirea de dreptate, scârba şi ura împotriva tiraniei şi lanţului nu sunt apanagii ale comunismului. Ele sunt excrescenţe ale naţionalismului integral. Iar „O turmă şi-un păstor" de care vorbeşte poetul cu atâta căldură nu-i deloc răspândirea comunismului pe pământ sub o conducere oarecare, ci se referă doar la turma neamului românesc şi singurul drum, care ar conduce neatârnat destinele acestui neam. Ne apropiam doar de istoricul an 1859, cu paşi repezi.

Departe deci de Gr. Alexandrescu rătăcirea comunismului aşa cum vor sau mai bine zis în care voiau unii autori şi cărturari să-l plaseze.

Clasicismul lui Gr. Alexandrescu constă în aluatul lui alegoric, pe care l-a frământat toată vieaţa lui literară: fabula:

Dacă observăm analiză fină în „Epistole" şi „Satire", în „Fabule" găsim creaţiuni desăvârşite şi ca temă şi ca realizare în formă („Toporul şi Pădurea"), întrecând izvorul de inspiraţie din La Fontaine.

Studiul lui Delavrancea asupra lui Alexandrescu publicat în „Revista Nouă" I.1888, ar trebui să-l cităm în întregime.

Nu se poate concepe o altă minunată caracterizare ca aceasta: Sub pielea dobitoacelor lumii stau ascunse toate viţiile omeneşti, astfel că jivinele au devenit simboluri pentru netrebniciile noastre sufleteşti.

Caracterizarea literară făcută de d. Baiculescu este expresivă şi mai ales sugestivă.

Este un adevărat studiu asupra lui Alexandrescu scris cu multă cinstire pentru pomenirea lui, la o nouă ediţie.

Sunt necesare amintirile lui Ion Ghica care aduc la iveală primul studiu despre Gr. Alexandrescu.

Bibliografia este completă şi cu multă pricepere alcătuită.

Deasemenea îşi au parfumul lor arhaic şi prefeţele poetului din 1842, 1847 şi 1863.

Comentatorul acestei ediţii, d. George Baiculescu dela Academia Română are o mângâere sufletească: aceia de a fi pus în mâinele lectorilor o minunată carte, aleasă şi bine şlefuită.

I. G. Dimitriu

Inginerul Gheorghe Clime

Fragment din fresca Revoluţiei — **de NICULAE STOICA**

Expoziţia grupului plastic LUCHIAN deschisă sub auspiciile MUNCII LEGIONARE în sala Dalles

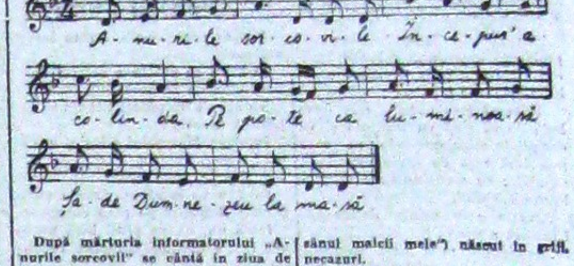
Dela portretele ctitorilor Bisericii la ctitorii Ţării pictura legionară a făcut descătuşarea zăgazurilor vieţii şi linia contureasă nu numai un volum ca în pictura bizantină ci o întreagă osatură şi arhitectură luminoasă. Nu mai cuprinde sensibilitatea artistului, ci a noastră a tuturor şi transpune sensurile Legiunii; nu mai caută armonia simfoniilor de culori, ci ele sunt atribute ale subiectului.

Portretul intră astăzi în sensurile fireşti ale plasticei, ale neamului.

Sorcova

Anurile, sorcovile
Incepur'a colinda.
Pe poteca luminoasă
Şade Dumnezeu la masă.
— Tu bei Doamne şi mănânci
Numai eu mă'nveselesc
Eu cu Iuda m'am bătut
El pe mine m'a răzbit.
Sus Vasile, jos Vasile,
De trimite pe Ilie
Cu fulger şi cu mânie.
De tunat şi fulgerat
Iuda 'n pământ a intrat.
Sub un stup cu porumbei
Pietricele sfărâmate
La mulţi ani cu sănătate;
Şi la anu' să venim,
Sănătoşi să vă găsim.

Argeş-Broşteni 16.XII.1933 dela Petre Ştefan, 21 ani, cules de Ilarion Cocişiu

După mărturia informatorului „Anurile sorcovii" se cântă în ziua de Anul Nou, mergând băeţii cu un brad împodobit". (Mergerea cu bradul se aseamănă cu steaua. Textul e un ciudat amestec de sorcovă cu tema de colindă „prădarea raiului", (însă aici e redată numai lupta sfântului), după care, fără legătură se trece la urare.

Mai interesantă e melodia, care e varianta părţii prime a cântecului „Deşteaptă-te române". In treacăt amintesc istoricul acestui cântec. Andrei Mureşeanu găsindu-se în 1848 (pe timpul cireşelor), la Braşov, ca invitat al rudeniei sale parohul Pitiş dela Sfânta Treime, cheamă pe Ucenescu (un cântăreţ ce a învăţat psaltichia şi cântările dela Anton Pan) să-i cânte o melodie potrivită pentru „Deşteaptă-te române!"

Se opreşte la melodia pe care acesta cânta oda lui Gr. Alexandrescu: „Adio la Târgovişte", cu număr de silabe egal şi acelaş ritm („Din sânul maicii mele") născut în griji, necazuri.

Restriştea mi-a fost leagăn

Cu lacrimi m'am hrănit"...

„Cântat cu această melodie, „Deşteaptă-te Române", se popularizează deşi e o oarecare nepotrivire între modul minor al cântecului şi accentele răsboinice ale poeziei.

Ucenescu ştia melodia dela Anton Pan, care probabil o adaptase — cred eu — versurilor lui Gr. Alexandrescu, dela cântecul de stea, pe care îl cunoştea din trecerea lui prin Argeş (fuga la Braşov dela Râmnicul Vâlcea) sau din alte părţi unde se cântă ca un cântec de stea. Tot în Broşteni se cântă în ziua de Crăciun, pe această melodie: In oraşul Vitfleem... cu steaua. Un cercetător ar găsi astfel o nouă contribuţie la istoricul cântecului atât de drag tuturor: „Deşteaptă-te române".

Prof. Ilarion Cocişiu

—xoxoxoxo★oxoxoxox—

Fo:klorul românesc actualizează Naşterea Mântuitorului

Punctul central al doctrinei creştine este plasat în Soteriologie. Raţiunea dumnezeească a întrupării Mântuitorului este răscumpărarea omului din păcatul strămoşesc. Prin căderea în păcat, omul nu se mai bucura de toate darurile cu care Dumnezeu îl fericise la început. Dar Dumnezeu a continuat totuşi să-l iubească pe om, ca pe o creatură a Sa. Pentru aceea i-a promis un Mântuitor care, va veni pe pământ în chip de om şi care se va jertfi pentru mântuirea lui.

Pentru neamul românesc, Naşterea lui Iisus Hristos nu înseamnă numai comemorarea unui eveniment a cărui dată se pierde în negura celor aproape două milenii de viaţă creştină. Inseamnă mai mult. Românul trăeşte în fiecare an Naşterea Mântuitorului. Colindătorii se duc pe la ferestrele caselor creştineşti să vestească, celor dinăuntru, că S'a născut Iisus.

Venirea Mântuitorului este supremul act de bunătate divină. Prin naşterea Lui, omul îşi recapătă viaţa harică creştină. Iisus îi face omului, din nou, accesibil raiul. Impăcând pe om cu Dumnezeu, El vine să întemeeze o nouă împărăţie. Să pună bazele unei noui ordine morale. Prin creştinism popoarele pământului îşi durează o altă viaţă bazată pe dragoste, pe frăţietate, pe înţelepciune. Deaceea, în primul rând, serbarea Naşterii Mântuitorului, înseamnă învingerea urii şi a duşmăniei dintre oameni. Crăciunul aduce bună voie, primenire sufletească în pragul mântuirii.

Dar prin jertfa Sa Iisus nu dezrobeşte numai pe om ci, întreaga fire. Credinţa poporului românesc merge până acolo încât ne deschide o nouă perspectivă cosmogenetică.

Folklorul nostru ne dă probe că românii socotesc Naşterea lui Iisus ca pe o „nouă creaţie". Intreaga natură se schimbă la faţă, căci nu numai omul îşi pierduse viaţa harică pe care diavolul o furase din rai. Toate creaturile lui Dumnezeu purtau pecetia primului păcat.

Imaginaţia poporului românesc merge până acolo încât ne dă o prezentare a Mântuitorului sub o formă specific românească. Este o întruchipare ce se desprinde dintr'o colindă, al cărei personagiu se aseamănă întrucâtva cu baciul moldovean din Mioriţa.

Unul dintre caracterele specifice ale sufletului românesc este darul lui poetic. Indiferentismul pentru raţiune l-a dus la trăirea profundă a fenomenului religios.

Totuşi rămâne profund valabil din întreaga literatură folkloristică, singurele documente de cunoaştere ale dogmelor bisericeşti prin creaţie artistică, că Naşterea Mântuitorului este un act epocal pentru creştinătate. El este punctul iniţial al creştinismului. Toate faţadele problemei hristologice, gravitează în jurul acestei axe care este Soteriologia.

Pompiliu Preca

Cronica dramatică

Studio Teatrul Naţional „Stăpânul Casei"

— Comedie în 3 acte de Carlo Goldoni, în româneşte de d. Alexandru Marcu —

Pentru un om de cultură care cere dela o piesă de teatru, oricum, puţină desfătare, puţină disciplină spirituală şi foarte multă stăpânire a mijloacelor de expresie, premiera de Vineri seara dela Studio Teatrul Naţional i le oferă pe toate. Poate de aceea comedia lui Carlo Goldoni are viaţă şi a stârnit interesul spectatorilor, fiindcă ea nu se deosebeşte aproape cu nimic de ceeace noi numim o bună piesă de moravuri.

Dar este oare suficient ca unele calităţi de structură să-i justifice montarea pe scena unui teatru atât de important cum este Studio, mai ales astăzi, în timpurile acestea de adânci prefaceri sociale, când de foarte multe ori o bună operă dramatică nu este şi cea mai potrivită? Nu ştiu care este părerea spectatorilor cari s'au dus la „Stăpânul Casei" mai mult din curiozitatea de a surprinde partea semnificativă a piesei, pe plan românesc şi actual, decât din aceea al spectacolului în sine. Piese în genul Capului de Răţoi sau a mai recentei Isabela, Regina Spaniei, duc la revizuirea felului de a privi o piesă numai prin valoarea ei accentuată sau literară. Publicul românesc cere altceva. El vrea să găsească în teatru o transfigurare a entităţii omeneşti în cadrul problemelor cari îl frământă epoca, vrea să întrevadă şi să participe la propria lui dramă în ansamblul comunităţii noui.

Sau, mai pe scurt: el vrea simboluri, semnificaţie, document.

Comedia lui Carlo Goldoni, raportată la epoca noastră, are o parte semnificativă; deşi nu prea evidentă, dar totuşi o are. Este conflictul tinereţii cu vechea mentalitate a spiritului de castă, care este în fond conflictul de bază al tuturor dramelor istorice pre-revoluţionare.

Tinereţea eroică mistuindu-se pe rugul propriei ei combustii sufleteşti, pentru a se contura mai deplin în perspectiva istoriei pe care a făcut-o şi la care participă cu tot elanul, este înfăţişată prin junele Manghetto Rampanzoli îndrăgostit pinuri de drăgălaşa, de naiva, de pura Zanetta. Ca să parvină până la inima ei, (dintr'un oarecare punct de vedere Zanetta ar fi întruchiparea ideii de guvernământ, deci a Puterii), ca s-o cucerească şi să şi-o facă tovarăşă ideală de viaţă, el are de întâmpinat o seamă de obstacole. Cel mai important este desigur încăpăţânarea egoistă a bătrânului Todero de a-şi mărita nepoata numai aşa cum instinctul său oligarhic şi interesele afacerilor sale meschine îi dictează. Se vrea stăpân absolut într'o casă de oameni care îl suportă, pe care îi terorizează şi vrea să şi-i aservească. Deci după el, soţul potrivit ar fi băiatul omului său de afaceri, nătângul Nicoletto.

Poate că Todero, octogenarul cicălitor şi rău, pervers, cinic, ipocrit, ar fi cedat mai uşor insistenţelor familiei sale dacă n'ar fi fost vorba de chestiunea atât de delicată a zestrei. El vrea să-şi mărite nepoata cu Nicoletto, dar nu pentrucă Nicoletto ar fi ginerele indicat, ci pentrucă este salariatul lui, pentrucă îl poate avea sub supraveghere şi pentrucă zestrea pe care ar urma să i-o dea, ar rămâne pe mai departe ca o anexă la capitalul afacerilor lui cămătăreşti, şi prin aceasta mersul afacerilor n'ar fi fost cu nimic prejudiciat, nici măcar stânjenit.

Dar împotriva mentalităţii bătrânului, împotriva conservatorismului lui materialist, împotriva servilului Desiderio care, prin căsătoria fiului său Nicoletto cu nepoata patronului, îşi vede traduse în fapt intenţiile lui de parvenire cu orice preţ, se ridică Manghetto Rampanzoli. El este modest, entuziast, sincer îndrăgostit şi mai presus de toate tânăr, — şi tinereţea n'are nevoe de capital de zestre; ea are în schimb suflet şi caracter, e dornică de muncă, vrea să ajungă până la inima femeii visate numai pentru a-i câştiga inima, dar nu şi zestrea sau alte beneficii materiale cari ar decurge dintr'o căsătorie.

In acţiunea lui de cucerire năvalnică, Manghetto Rampanzoli este ajutat de mama fetei şi de spiritul intrepid al Fortunatei. Singurul om care nu pricepe încă nimic din toată această luptă, este Pellegrino, bărbatul Marcolinei şi tatăl Zanettei. Spirit obtuz, lălâu şi temător, el reprezintă tipul omului indiferent, care trăeşte departe de orice aventură, fiindcă se teme de riscuri, de neprevăzut. El n'are nici cel puţin intuiţia să întrevadă de partea cui este adevărul, cine va fi până la urmă învingătorul. Se lasă terorizat şi domesticit pentrucă nu îndrăzneşte să se revolte, deşi ar avea dreptul s'o facă. Se petrece în el, cu alte cuvinte, o creştere progresivă, din ce în ce mai acută, din ce în ce mai desgustătoare, a instinctului de comoditate. Faptul este desigur semnificativ, fiindcă ne dă ideia precisă a maselor neevoluate încă din punct de vedere revoluţionar.

Spiritul cameleonic al lui Pellegrino, se vădeşte mai ales în neparticiparea lui la conflictul care a izbucnit în sânul familiei. Pe deoparte se luptă cu tatăl său pentru a scăpa de schematismul unei educaţii mucegăite, iar pe de altă parte se foloseşte de orice prilej pentru a nu veni în atingere cu izbucnirile de revoltă ale nevestei sale. Antagonismul dintre cele două tabere îl disperă. Se simte nenorocit pentrucă este incapabil de revoltă, de reacţiune, de opunere.

Recunoaştem, în mod unanim, că există în acest Pellegrino o trăsătură de suflet comună şi caracteristică indivizilor neutri. Privim însă fenomenul cu oarecare linişte, pentrucă îl socotim firesc, ţinând încă de stilul de viaţă al comozilor din epoca recent lichidată. Fără o înţelegere mai pătrunzătoare a condiţiilor societăţii în genere, a laşităţii însăşi, nu putem desvălui şi vindeca această maladie sufletească, în tot ceea ce are ea mai adânc şi permanent.

Ne amintim, cu acest prilej, de cuvintele poetului român Dan Botta, care mai acum câţiva ani, în faţa arderii cărţilor străine de sufletul acestui neam, a scris:

„Se cade să fac mea culpa fiindcă n'am înţeles acest tineret. Eram un rafinat, un amator de probleme subtile, învăţat să respect — ca fetişele — vorbele de ceaţă ale Apusului, ideologia lui libertară, universalistă. Ştiinţa mea m'a pierdut. Admir pe cei care n'o au, sau mai ales o detestă. Reacţiunile acestor tineri nu sunt oare expresia unui impuls care vine de departe, al unui ordin al sângelui, al străbunilor, la care numai cei puri pot fi sensibili?"...

Mai există şi astăzi oameni cari se duc la teatru ca să se amuze să-şi omoare timpul. Şi credem că acesta este unul din puternicele motive cari trebue să ducă la revoluţionarea teatrului pentru a-l adapta realităţilor noastre româneşti, pentru a-i reda adevărata lui misiune socială şi educativă.

Comedia lui Carlo Goldoni face parte, credem, dintr'o vastă activitate directorială, deşi Stăpânul Casei nu se integrează perfect pe linia noului intenţii. Dar numai gândindu-ne la montarea piesei lui Hermann Ortner, *Isabela, Regina Spaniei*, ne putem da uşor seama de firul director al nouei conduceri dela Teatrul Naţional.

Dar să revenim la discutarea valorii spectacolului.

Comedia lui Carlo Goldoni are numeroase calităţi, dar ele n'ar fi putut fi scoase în relief fără intervenţia pricepută a regizorului, fără jocul mai mult sau mai puţin desăvârşit al actorilor.

Decorurile au încercat să ne redea imaginea urbană şi de *interior* a Veneţiei de acum două sau trei sute de ani, dar lipsa de atmosferă veneţiană s'a resimţit în mare măsură. Singură pantomima cu care s'a deschis şi s'a închis cortina, dacă a putut să umple acest gol.

In schimb am fost plăcut impresionaţi de arta cu care d. Ion Finteşteanu în rolul bătrânului Todero, a ştiut să ne redea sufletul şi „apucăturile" acestui meschin personagiu. Fireşte, trebue să recunoaştem că rolul era nespus de greu. Pe lângă o desinvoltură fizică, nefirească la un bătrân trecut de optzeci de ani, se cerea şi o supleţe sufletească deosebită, studiată până în cele mai mici amănunte, pentru a executa acele necontenite treceri dela atitudinea avarului amorcăit şi cinic, capabil de orice laşitate, la tonul poruncitor şi aspru exaltat. In această fericită îmbinare de atitudini, accentul cade pe jocul buzelor, pe acela al „tresăririlor", şi mai ales al mâinilor. D. Finteşteanu a creat un tip de avar destul de viu conturat.

Despre d. N. Săvulescu în rolul lui Pellegrino, nu avem de spus decât că a fost realitatea rolului.

Doamnele Nataşa Alexandra, în rolul *Marcolinei* şi Marietta Rareş în acela al *Fortunatei*, au izbutit să întreţină atmosfera de veselie prin risipă de gesturi şi vorbărie. (In surdină fie zis, d-na Nataşa Alexandra a păcătuit prin insistenţa de-a recolta aplauze cari se răsfrângeau asupra tuturor actorilor).

D. N. Motoc, în rolul înflăcăratului *Manghetto Rampanzoli*, ne-a impresionat prin vioiciunea mişcărilor, prin atitudinea de cavaler afişată cu multă ardoare, şi prin acea fineţă în comportare care îi este proprie.

O notă deosebită se cuvine d-nei Fifi Mihailovici. A interpretat rolul unei servitoare gureşe, expansive şi foarte vioaie, şi credem că a pus în joc mai multă artă decât i s'a cerut.

Mărturisim că d. I. Ulmeni a fost prea fad, prea şters. Şi aceasta din motivul că rolul lui *Desiderio* trebuia încredinţat unui actor cu altfel de voce.

D. E. Casian, în rolul nătângului *Nicoletto*, s'a bâlbâit destul de bine. Tot atât de naiv ca şi d-na Victoria Mierlescu în rolul Zanettei.

Celelalte două personagii — *Gregorio* şi *Pasquale* — au fost interpretate de d-nii C. Morţun şi C. Rădulescu. Roluri mici, e drept, din care nu poţi să scoţi mai mult decât ţi se pretinde.

Direcţia de scenă a d-lui Fernando de Cruciatti, în punerea la punct a pantomimei, a fost remarcabilă şi plină de efect, atenuând în mare măsură lipsa de atmosferă veneţiană pe care decorurile singure nu ne-au putut-o reda.

Liviu Bratoloveanu

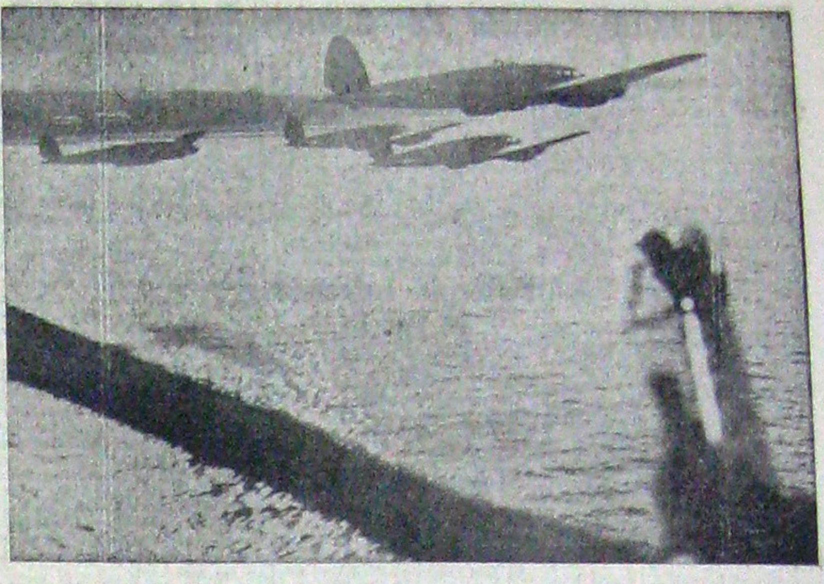
AXA

Cuminte şi liniştită, în aşteptarea lui Moş Crăciun, fetiţa s'a gândit mereu la cei cari stau de strajă la hotare, croşetând pentru ei mănuşi călduroase

Datinele de Crăciun au fost reînviate de colindătorii cari au adus anul acesta, prospeţimea vremurilor noi pe cari le trăeşte ţara întreagă.
In fotografia noastră, un grup premiat la concursul de datini care a avut loc la „Aro".

Pe cerul de ger aspru al nopţii sfinte, avioanele şi-au profilat umbrele lor zvelte, continuându-şi misiunea de supraveghere a coastelor şi sărilor inamice.

Al doilea Crăciun sub arme, soldaţii germani l'au petrecut cu aceiaşi veselie, încrezători în zorii biruinţei care nu va întârzia să se arate.

Surorile Crucii roşii germane au desfăşurat în preajma sărbătorilor, o activitate intensă, îngrijindu-se ca fiecare soldat să-şi primească pachetul lui cu surprize.

In ajun, căruţele încărcate prea mult, au oferit obiectivului reporterului fotograf, imagini ca cea de mai sus, elocventă pentru ceeace s'a cărat în pieţele alimentare...

Piaţa de sărbători — acest uriaş stomac al Capitalei — a cunoscut adevărata sarcă a zilelor festive.
Negustorii — bucuroşi de treburile bune pe cari le-au făcut — îşi numără gologanii înainte de a se duce acasă.

Sacrificaţii sărbătorilor sfinte şi-au dat şi anul acesta — cu prisosinţă — tributul lor de veacuri întru îndestularea oamenilor cari nu concep Crăciunul fără sarmale şi cârnaţi...

Hans Baur, viteazul aviator care în timpul trecutului războiu s'a remarcat prin curajul şi eroismul cu care a înfruntat pericolele şi-a serbat recent a 25-a aniversare a înrolării sale în aviaţie.

Devenit pilot al Führerului, Hans Baur — pe celebrul său trimotor „Junkers G 24" — a efectuat împreună cu conducătorul suprem al Marelui Reich, numeroase sboruri pe front.

In fotografia de jos, îl vedeţi la bordul avionului său, împreună cu locotenentul Prien pe care l'a adus dela Kiel, unde fusese nevoit să abandoneze vasul care dăduse o formidabilă luptă cu unităţile engleze.

Sus vedeţi pe Căpitanul Hans Baur — împreună cu echipajul său — colectând pentru ajutorul de iarnă.

O unitate a artileriei de coastă germane pe malul Mânecii. In timpul Crăciunului tunul a stat inactiv, strajă gigantică dominând neastâmpărul valurilor.

Au fost peste tot prezenţi colindătorii. Obiceiurile au renăscut şi datinele au retrăit intens, aşa cum de veacuri au fost statornicite, străzile oraşului cunoscând o înfăţişare policromă şi cu totul inedită.
O apariţie cu totul deosebită, a constituit-o acest cuplu pe care-l redăm în fotografia de mai sus şi care a fost pentru copii un rar număr de atracţie...

Serbarea pomului de Crăciun la depozitul central de muniții

Marți seara a avut loc la Depozitul Central de Muniții, serbarea tradiționalului pom de Crăciun, în prezența d-lui col. Petrini, directorul D. C. M. a tuturor ofițerilor și subofițerilor.

In vasta sală a Cazinoului a fost așezat Pomul de Crăciun, frumos împodobit și plin de daruri.

La ora 5.30 au început să sosească ofițerii și subofițerii cu soțiile și copii. După puțin timp a apărut și Moș Crăciun, care a împărțit daruri copiilor.

S'a produs apoi corul, format din copii prezenți, care au executat câteva cântece.

D. col. Popescu A. a împărțit din partea d-lui general Antonescu tuturor ofițerilor și subofițerilor și maeștrilor câte un mic cadou, deasemeni a împărțit câte un cadou soțiilor subofițerilor și maeștrilor de față, din partea d-lui colonel Petrini.

A urmat apoi o mică gustare, cu care prilej d. col. Petrini după ce scoate în evidență obiceiurile strămoșești, mulțumește tuturor pentru concursul dat.

La ora 7 seara serbarea a luat sfârșit într'o atmosferă camaraderească.

A doua zi, la orele 12, a avut loc în sala de mese a D. C. M. Pomul de Crăciun al trupei, unde în prezența d-lui col. Petrini și a tuturor ofițerilor a avut loc împărțirea darurilor destinate trupei. După aceia a urmat o masă la care au luat parte și d-nii ofițeri și subofițeri.

La masă d. col. Petrini, după ce a omagiat pe M. S. Regele și d. general Antonescu, a arătat în puține cuvinte, greutățile timpului de față, făcând urarea într'un viitor apropiat mai bun.

La orele 13 masa a luat sfârșit.

Puternic cutremur în Turcia

ISTANBUL 26 (Rador). — Corespondentul agenției Stefani anunță:

Cutremurul de pământ au fost înregistrate Miercuri dimineață în localitățile Erzingian, Gumuche, Ordu și altele din Anatolia.

Și unul în Spania

SEVILA 26 (Rador). — Joi dimineață s'a înregistrat la Sevila un ușor cutremur.

Au fost cauzate stricăciuni neînsemnate în cartierele San Julian, Macarena și San Roque.

Pomul de Crăciun dela întreprinderile Grigore Alexandrescu - Gralex

In noua sală de adunare a fabricelor de pielărie și încălțăminte **Grigore Alexandrescu-Gralex**, a avut loc Luni, 23 Decembrie a. c., după amiază serbarea tradițională a Pomului de Crăciun.

Au luat parte Direcțiunea Generală, Doamnele acționare, personalul tehnic și administrativ, precum și cei 620 lucrători împreună cu familia și copiii lor.

După oficierea slujbei religioase, Părintele Paroh Pavelescu a ținut o înălțătoare cuvântare, în care a preamărit puterea jertfei și a credinței întrupată nu se poate mai bine în triumful Mișcării Legionare.

După o scurtă dare de seamă asupra activității lucrătorilor pe anul 1940, **s'a citat pe fabrică acei** lucrători și maeștri cari s'au distins prin o activitate mai deosebită, prin conștiinciozitate, ordine și disciplină.

Corul legionar al fabricei a cântat apoi colindele străvechi, cântece legionare, sfârșind cu vibrantul marș al muncitorilor legionari.

După aceea s'a împărțit tuturor lucrătorilor și funcționarilor, precum și familiilor lor daruri constând din alimente, încălțăminte și îmbrăcăminte.

Serbarea a luat sfârșit către seară într'o atmosferă de voioșie și camaraderie, care a învăluit atât pe conducători cât și pe lucrătorii acestor vechi așezăminte românești.

Judecătoria Rurală Fierbinți-Târg, Jud. Ilfov
Publicațiune de Vânzare

Nr. 23.399 din 23 Decembrie 1940

Se aduce la cunoștința generală că în ziua de 10 (zece) Ianuarie 1941 orele 15, se va vinde prin licitație publică în comuna Fierbinții de Sus jud. Ilfov la moara d-nelor Netty Krigler și Viorica Haim situată în cuprinsul sus zisei comune, averea mobilă a acestora în calitate de moștenitoare a defunctului Nicu Krigler compusă din mașini de moară și accesorii urmărită în baza ordonanței din 12 Iulie 1934 a acestei judecătorii pentru despăgubirea S. A. R. Buhler Freres din București, str. C. F. Robescu nr. 3, de suma de fr. elvețieni 4.418.22 plus dobânzi de întârziere, cheltueli de executare și onorariu de avocat ce are de primit în baza actelor autentificate de trib. Ilfov s. not. la nr. 20.935/931 la nr. 4035 1935 și 25.046 din 1938.

Averea mobilă scoasă în vânzare se găsește în moara din comuna Fierbinții de sus jud. Ilfov și se compune din următoarele;

Un valț dublu model DDKb. cu 4 tăvălugi de 1000/250 mm., complect marca „Buhler” nr. 43.896.

Un Plansichter model MPA-5, marca „Buhler” cu 4 pasage și de 2x12 rânduri de site complect cu nr. 5143.

Un elevator simplu 280/120 mm.

Una prelungire de snec 800 mm. cu lagărul de capăt și lagăr intermediar cu ghivend de 130 mm.

Un snec de transport 2620 mm. cu legătura roței dela capăt.

Un snec de transport de 3070 mm. cu acționare directă.

Un snec de transport de 3070 mm. cu acționare prin roți conice.

Un elevator dublu, cap și picior, cu șaibă de chingă de 280/120.

Un detașor model 18.

85 mtr. chingă de 110 mm.

250 bucăți cupe din tablă albă de 100 mm.

500 șuruburi de cupe și cu șaibe.

Una șaibă de curea de 760/130 mm.

Una șaibă de curea de 680/130 mm.

Una șaibă de curea de 320/100 mm.

Una șaibă de curea de 220/100 mm.

Trei șaibe de curea de 180/100 mm.

Un Arbore de transmisie de 3000/70 mm.

Două lagăre de suspensie 70/600 mm.

Un Cuplung de 70 mm.

Vânzarea se va face pe bani gata în conformitate cu dispozițiunile legii pentru vânzarea pe credit a mașinilor agricole, industriale și autovehiculelor din 2 August 1929, începând licitația dela suma de lei 90.000 (nouă zeci mii lei).

Judecător, *ss. Indescifrabil*.
Grefier, *Indescifrabil*

Judecătoria Rurală Fierbinți-Târg, Jud. Ilfov
Publicațiune de Vânzare

No. 23402 din 23 Decembrie 1940

Se aduce la cunoștința generală că în ziua de 10 Ianuarie 1941 orele 15 se va vinde prin licitație publică în Comuna Fierbinții de Sus, Jud. Ilfov, la moara d-nelor Netty Krigler și Viorica Haim, situată în cuprinsul susziseì comune averea mobilă a acestora în calitate de moștenitoare a defunctului Nicu Krigler, compusă din mașini de moară și accesorii, urmărită în baza Ordonanței din 12 Iulie 1934 a acestei Judecătorii, pentru despăgubirea S. A. R. BUHLER FRERES din București str. C. F. Robescu Nr. 3 de suma de fr. elv. 37.476.31 plus dobânzi de întârziere, cheltueli de executare și onorariu de avocat de lei 20.000 ce are de primit în baza actelor autentificate de Trib. Ilfov S. Not. la Nr. 16512/930 Nr. 8448/931, Nr. 3033/935 și 25046 938.

Averea mobilă scoasă în vânzare se găsește în moara din Comuna Fierbinții de Sus Jud. Ilfov și se compune din următoarele:

Una Mașină combinată de curățat model MDT-2.

Una Mașină de decojit model MHW-3, fără ventilator.

Un filtru de aspirat model MVF-2 complect cu turbină de aer.

Un ventilator model GHR-2.

Un magnet HS-6.

Două valțuri model DDKb. cu 4 tăvălugi de 1000/250 mm. cu cutie și cilindru de sticlă, o parte cu debraere și sonerie automată, o parte cu perii.

Două perechi pietre 48 țoli, una pentru tărâțe alta pentru porumb.

Un Plansichter model MPA-3, complect cu site cu 6 pasage și 12 rânduri de site.

Una mașină de curățat gris, model MQC-3, îmbrăcat.

Un filtru de aspirație model MVF-2 complectă.

Un ventilator model GHR-2.

Una cutie și cilindru de sticlă pentru valțul DB existent.

Elevatoarele necesare la instalația mașinelor de mai sus, inclusiv chingi, cupe și snecurile necesare pentru transportat grâu și amestecat făină.

Curelele necesare pentru pornirea mașinelor de mai sus.

Vânzarea se va face pe bani gata în conformitate cu dispozițiunile legii pentru vânzarea pe credit a mașinelor agricole, industriale și autovehiculelor din 2 August 1929 începând licitația dela suma de lei 300.000 (trei sute mii lei).

Judecător, **Indescifrabil**
Grefier, **Indescifrabil**

Economie - Muncă - Finanțe

Crăciun sărac...

Nu cunoaștem toate amănuntele asupra mersului pieții, cu ocazia Sărbătorilor. Adică nu suntem încă în posesia acelor date cari arată evoluția pieții într'un interval de timp oarecare, cantitățile exacte de mărfuri desfăcute în Capitală, precum și prețurile la cari s'au vândut. Aceste date ne lipsesc deocamdată și chiar dacă le-am fi avut, nu ne-ar fi fost de prea mare folos, pentru a ne face o justă părere despre piața Capitalei din ultimele 7 zile (atât cât îi trebuie bucureșteanului să se aprovizioneze cu toate bunătățile pentru un Crăciun îmbelșugat). Ne este deajuns aspectul pieții între 17—24 Decembrie inclusiv, spre a vedea cum a mers aprovizionarea cu alimente de Crăciun, dacă am avut de toate, ca în vremuri bune, dacă alimentele s'au vândut în general la prețuri accesibile, pe scurt să vedem ce s'a adeverit din prezicerile profeților de modă nouă, ce anunțau un Crăciun sărac, cum nu am mai avut.

Aspectul pieții nu este un mister greu de pătruns pentru oricine. Un consumator, indiferent din ce categorie face parte — cu punga plină sau cu ea mai totdeauna goală — poate ca cel mai abil expert să-și facă o părere despre aspectul pieții. Intâiu fiindcă se izbește de el la fiecare pas. Când stă ore întregi, din cauza aglomerației, la magazinele cu alimentele de mare consum până să fie servit, când în tramvaie și autobuze este stâlcit de pachetele cu cumpărături purtate de călători, când îi trec prin fața ochilor sute de mașini pe minut, încărcate cu toate bunătățile la cari nu pot renunța burghezii noștri de Sfintele Sărbători, cetățeanul știe despre mersul pieții tot atât cât pot afla specialiștii din calcule și scheme.

Un alt indiciu pentru el este însăși puterea lui de cumpărare. Dacă are el, au toți. Dacă la mesele de Crăciun, pe lângă tradiționalele sarmale și-a îndestulat oaspeții și cu alte mâncări alese, atunci orice comentariu asupra sărăciei, este de prisos.

Crăciunul anului 1940, prezentat în lumina observațiilor de mai sus, n'a fost petrecut cu lipsuri. Piața încărcată din timp cu alimente de mare consum, a avut o desfacere atât de mare încât n'a putut face față tuturor cererilor, — cum scrie la carte. Bucureștenii au luat cu asalt magazinele de consum, cumpărând mai mult și mai multe ca de obiceiu, cheltuind — probabil că au avut de unde — sume cu mult mai mari decât în alți ani. Criticii, neobosiții critici, au și aici ceva de spus. Știm. Că alimentele s'au scumpit și că este normal să se cheltuiască mai mult ca în trecut. Important însă este altceva, domnilor critici: că consumatorii au avut cu ce să-și cumpere cele necesare. Și cea mai bună dovadă că punga le-a permis acest lux este însuși faptul că piața a avut o desfacere puțin obișnuită.

Crăciun sărac... Cu oameni sătui. Cu toate bunătățile în casă. Cu magazine cari și-au dat clientela afară, fiindcă, deși se aprovizionaseră cu cantități suficiente de alimente, nu au mai avut ce vinde în ajunul Crăciunului.

Crăciun sărac... Fără săraci și fără înfometați. Patronii magazinelor de consum, cari și-au făcut socotelile, au și ei un cuvânt de spus...

Vasile Dova

EVREII - conducătorii vieții economice engleze

Poporul englez e mândru de pionierii desvoltării economiei sale la începutul secolului al 19-lea. Prin munca lor, ei au determinat, într'adevăr, industrializarea continentului european și buna stare economică ce i-a urmat. Dar în acea vreme conducătorii economiei din Anglia erau toți englezi, cu foarte rare excepții, cum ar fi, de pildă, bancherul Rothschild. La începutul secolului nostru, situația s'a schimbat și câteva familii evreești au înaintat către locurile de conducere ale economiei engleze. Aceasta s'a datorat în bună parte influenței personale a regelui Eduard al VII-lea, care le-a favorizat nu numai ascensiunea economică, ci și obținerea unor poziții sociale de prim plan.

Evreii, profitori ai războiului mondial

Evenimentul care a dat un impuls hotărîtor ascensiunii evreilor în Anglia a fost războiul mondial. Evreii au știut să profite mai bine decât englezii de rapida transformare a economiei și a societății din cursul războiului mondial și au ajuns, după sfârșitul lui, să aibă chiar influență politică directă. In cursul războiului pieriseră o mare parte din urmașii familiilor nobiliare engleze, iar după războiu, criza economică și impozitele grele au dus la sărăcirea acelorași familii. Evreii au profitat de această zărire a rândurilor nobilimii pentru a se introduce în așa măsură, încât se poate spune că 3/4 din familiile de vază din Anglia de azi nu au dobândit acest loc decât în ultimele trei decenii.

Condițiile vieții economice actuale favorizează pe evrei în dauna englezilor de baștină. In locul pionierului creiator de industrie are cuvânt hotărîtor deținătorul de acțiuni, care știe să le speculeze în bursă sau să constituie concernuri și trusturi pe care le conduce prin oameni de încredere. Abilitatea evreilor în acest domeniu i-a adus la stăpânirea celor mai mari case de bancă și întreprinderi din Anglia. Odată cu îmbogățirea, ei capătă de obiceiu titluri nobiliare, nume cu consonanță engleză și se încuscresc cu vechile familii engleze.

Minele din Wales în stăpânirea evreului lord Melchett

In industria cărbunelui, peste 80 % din minele din Wales sunt în în stăpânirea evreului Lord Melchett din familia Mond, prin Amalgamated Anthracite Collieries. Condițiile de viață mizerabile ale minierilor din Wales sunt cunoscute în toată lumea și au făcut și obiectul unor plângeri în parlamentul englez. Totuși nu s'a schimbat nimic până azi. O altă familie evreiască, de Pas, deține majoritatea acțiunilor următoarelor societăți carbonifere: Amalgamated Collieries of South-Africa Ltd., Chandlers Ltd., Coronation Collieries Ltd. și Springfeld Collieries Ltd.

In industria metalului, lucrurile stau la fel. Evreii A. M. Baer și Sir George Leon conduc întreprinderile cele mai însemnate ale industriei metalifere engleze: Henry Gardener & Co., Amalgamated Metal Corporation Ltd., Britisch Metal Corporation Ltd. și Metal Market and Exchange Company Ltd.

Influența evreiască în industria de petrol englezâ e tot atât de puternică. Conducătorii societății Shell cu un capital de 43 milioane lire sterline sunt evreii Peter Montefiore Samuel și Sir Robert W. Cohen. Sir William Garthwaith, care e 3/4 evreu, conduce trustul British Controlled Oil Fields, căruia îi aparține 2/3 din producția de petrol din America de Sud și America Centrală.

In ce mâini se găsește industria textilă engleză.

In lumea armatorilor englezi stau în frunte moștenitorii evreului Sir John Ellerman, care controlează 1,5 milioane tone din flota comercială engleză.

Unul din stăpânii companiei Imperial Chemical Industries, care deține aproape totalitatea industriei chimice engleze, este acelaș Lord Melchett despre care am vorbit mai sus.

Era de mult cunoscut faptul că întreaga industrie textilă a Angliei e în mâinile evreilor. Mult mai puțin se știe în ce măsură e tot în mâinile evreilor industria alimentară engleză. Compania Lyon's cu atât de numeroase filiale aparține evreilor Salomon și Glückstein. Acelaș Sir Isidore Salomon este președintele societăților Home and Colonial Stores Ltd., Lipton Ltd., Maypole Dairy Company Ltd., Allied Suppliers, care asigură aproape întreaga alimentare a Angliei.

Inainte de a sfârși trebuie să amintim pe bancherii evrei: Rothschild, Sassoon, L. Cohen, I. C. Hambro, Bartsead P. M. Samuel, A. Stern, M. Bonn și C. Seligman, cari toți astăzi poartă titluri de Lord sau Sir.

Această listă e departe de a fi complectă. Ne oprim însă aici. Odată Anglia era mândră de negustorii și industriașii ei. Mai poate oare fi astăzi?

Dr. Herman Frisch

Dificultăți economice greco-iugoslave

BELGRAD 26 (Rador). — Corespondentul agenției D. N. B. transmite:

O delegațiune iugoslavă a plecat la Atena având ca misiune înlăturarea dificultăților ce s'au ivit în operațiunile de clearing greco-iugoslave.

Gazele de sondă

Spre o rezolvare a aprovizionării Capitalei cu combustibil

Arderea gazelor de sondă este mai ieftină și mai comodă. Lemnele de foc trebue să găsească o mai bună întrebuințare, ca materie primă. Circulația în Capitală va fi îmbunătățită

Folosirea gazelor ce ies din sondă odată cu țițeiul și care, pentru a ușura exploatarea petrolului, sunt captate pe o țeavă și arse la câțiva metri de sondă, este o problemă care a fost ridicată de foarte multă vreme, dar căreia nu i s'a dat până azi nici o soluție definitivă. Regiunea petroliferă românească din județele Prahova și Dâmbovița — pentru ca să nu amintim decât de județele cele mai bogate în petrol — este în acelaș timp un isvor nesecat de gaze de sondă, gaze ce ies din pământ odată cu țițeiul, ba prin presiunea lor chiar ajută la ieșirea petrolului din adâncimi. Aceste gaze sunt un combustibil excelent și pot fi întrebuințate în industrie, prin desbenzinare sau pentru fabricarea negrului de fum.

Din nefericire ele nu sunt folosite decât într'o foarte restrânsă măsură, chiar dacă pe consumul lor inutil sunt puse anumite impozite, care au fost majorate printr'un decret-lege din Iulie a. c.

Oamenii de bine au luptat prin scris și prin viu graiu pentru captarea și folosirea acestor gaze de sondă de marile centre de populație din apropiere, precum și de industriile regiunii respective, care consumă atâta combustibil lichid și solid. Aceasta ar însemna introducerea gazelor de sondă prin conducte în Târgoviște, București și Ploești.

Instalațiunea acestor conducte reprezintă, fără îndoială o investire de capital care depășește puterile unui simplu particular. Deaceea sarcina revine, fie Statului, care în ultimul timp și-a asumat și monopolul conductelor subterane, fie unui concern de capitaliști. Problema devine cu atât mai actuală cu cât Germania ne-a oferit prin ultimul acord economic încheiat, credite pe termen lung, pentru lucrări de utilitate publică și specialiști, technicieni, dacă le vom simți lipsa.

Folosirea gazelor de sondă

Utilizarea gazelor de sondă nu presupune, nici pentru gospodăriile particulare, nici pentru întreprinderile industriale instalațiuni speciale. Dimpotrivă, folosirea gazelor de sondă reduce cheltuelile de magazinaj al combustibilului solid și chiar al celui lichid.

Țeava pe care vine gazul se poate foarte bine monta în orice sobă și cu ajutorul unui robinet se pot aprinde aceste gaze, care vor arde atâta timp cât va fi necesar, deci o mare economie pentru consumator, iar plata se poate face pentru cantitatea consumată realmente și care se înregistrează ca și apa, ca și lumina electrică.

Folosirea gazelor de sondă reprezintă deci o economie de timp și de bani. Nu va mai fi nevoe să suflăm arhaic în foc, vor dispare tot felul de ustensile, ca vătraiu, clește, cenușar, coș de lemne sau de cărbuni, cisterne pentru combustibilul lichid ș. a. m. d. In acelaș timp gazul poate fi oprit printr'o simplă manevră a unui robinet, atunci când nu mai avem nevoe de foc.

Arderea gazelor de sondă este iarăși foarte comodă, pentru că înlătură toată bătaia de cap pe care o provoacă aprovizionarea de toamnă cu combustibil.

Lemnul, cărbunele și păcura sunt materii prime, a căror importanță și deci al căror preț va fi din ce în ce mai mare.

Singură Capitala consumă anual peste 200.000 vagoane de lemne de foc. Consumul acesta imens are repercusiuni foarte adânci atât în industria forestieră, cât și în industria transporturilor. Pădurile din jurul Capitalei au fost exploatate fără milă, ceeace a dus la mari perturbațiuni climatice cu repercusiuni în agricultură cât și la acele inundații și degradări de terenuri, care produc anual atâtea pagube.

In afară de aceasta, luni întregi căile ferate sunt ocupate cu transporturi masive de lemne de foc, iar un număr impresionant de căruțe și autocamioane forfotesc pe străzile Capitalei, pentru a aproviziona populația cu lemne sau alt combustibil. Aceasta aduce o stânjenire imensă în circulație și reclamă din partea populației investiții de bani pe cel puțin 6 luni. Sunt sume pe cari populația nevoiașe în special, nu le poate suporta cu anticipație, așa încât sistemul de a se întrebuința asemenea combustibile este cu totul condamnabil, atunci când la mai puțin de 70 km. distanță, Capitala are resurse imense de combustibil gazos.

VALORIFICAREA UNOR BOGAȚII DE MILIARDE

Intrebuințarea gazelor de sondă înseamnează deci:

1) Valorificarea unei bogății de miliarde, care se pierde anual în vânt, nu departe de Capitală și de orașele susmenționate;

2) Regenerarea pădurilor cu toate consecințele binefăcătoare ce derivă de aci;

3) Economisirea unor materii prime de o covârșitoare însemnătate, cum sunt lemnele, cărbunii și combustibilul lichid;

4) Descongestionarea căilor ferate de cele circa 500 vagoane ce transportă zilnic combustibil tocmai în epocile în care vagoanele sunt atât de necesare pentru transportul produselor agricole;

5) Un consum rațional de combustibil, care se poate plăti în rate lunare, după consumație;

6) Descongestionarea circulației din marile centre de populație. (Pe străzile Capitalei circulă aproximativ 5000 de căruțe cu combustibil);

7) Asigurarea permanentă a unei aprovizionări cu combustibil a Capitalei. (De câțiva ani, aprovizionarea cu lemne a Capitalei a devenit o problemă esențială a politicei guvernului).

Fiecare zi de întârziere în rezolvarea acestei esențiale probleme, este o pierdere imensă pentru economia românească.

Măsurile luate până acum au fost fie prea timide, fie împiedicate de anumite interese personale.

Azi, însă, interesul național nu se mai lasă călcat în picioare ci, dimpotrivă, pentru el se pot sacrifica și anumite interese personale meschine sau minore.

GEO TAȘCĂ

Către comisarii de românizare inspectorii de control și comisarii speciali

Pentru a cunoaște grija ce o poartă patronii și întreprinderile față de muncitorime, comisarii de românizare, inspectorii de control și comisari speciali vor comunica de urgență organizației „Luptă și Lumină” din ministerul muncii, sănătății și ocrotirilor sociale:

Programul, în linii mari, al serbării pomului de Crăciun; Aproximativ ce număr de muncitori au luat parte; Darurile distribuite și valoarea lor aproximativă în lei; Numărul de copii și muncitori ajutați; Contribuția eventuală a altor persoane.

Datele se vor trimite pe adresa: Organizația „Luptă și Lumină” din ministerul muncii, sănătății și ocrotirilor sociale, Str. Brezoianu no. 4, București.

Ratificarea acordului comercial româno-turc

ANKARA, 26 (Rador). — Camera a aprobat, în prima citire, protocolul-anexă al acordului comercial turco-român.

Ajutorul de iarnă în Franța

PARIS, 25 (Rador). — Corespondentul agenției D.N.B. transmite:

Colecta de bani și lucruri de îmbrăcăminte, organizată de opera ajutorului de iarnă a atins până acum suma de 92 milioane franci.

Din această sumă Marocul a dăruit 20 milioane franci, iar Algeria a contribuit cu suma de 16 milioane franci.

Debușee și războiu

Asigurarea debușeelor pentru export a fost întotdeauna o preocupare de căpetenie a cercurilor economice și a obținut un loc de frunte în programele economice ale națiunilor. Sub aceasta a îmbrăcat haine felurite în decursul timpurilor variind dela expedițiile și cuceririle coloniale până la migăloasele invențiuni aplicate în timpul nostru purtând felurite denumiri sub formă de compensații, contingente, clearinguri, etc.

Toate aceste au avut de scop să asigure desfacerea surplusului de produse și sunt toate bazate pe principiul reciprocității. Când producția — indiferent în care domeniu — are liniștea necesară desvoltării, când mările sunt libere, când toate brațele sunt consacrate producțiunei, problema cea mare este găsirea cumpărătorului.

In această direcțiune trebuieste semnalată o schimbare marcantă creată astăzi de împrejurările extraordinare ale războiului când toate problemele comerțului dintre state s'au schimbat și când doar principiul reciprocității s'a menținut însă cu o inversiune totală și anume.

Până la declanșarea actualului conflict, ceace dealtfel se întâmplă totdeauna în timpul de pace, contingentul de export al unui stat era obiectul principal urmărit, importul în îndeplinirea clauzei de reciprocitate, era concesiunea la care se consimțea spre a se putea plasa marfa disponibilă pentru export.

Spre a se putea vinde surplusul de grâu în Franța, consimțeam să importăm o oarecare cantitate de mătase din Franța iar pentru Egiptul cumpăra vite dela noi, consimțeam s'au mai bine zis ne obligam să importăm bumbac din acea țară. Importul era acceptat numai spre a putea în schimb vinde produsele noastre.

Puteam poate importa din altă parte calități mai bune la prețuri și în condițiuni mai favorabile; totuși cumpăram bumbacul din Egipt fiindcă această țară ne cumpăra vitele deși bumbacul în U. S. A. era poate mai ieftin și mai bun; U. S. A. însă nu cumpăra vitele dela noi. Deasemenea unde găseam mătase mai bună sau mai ieftină nu puteam vinde grâu și deaceia consimțeam să importăm din Franța. Așa se întâmplă totdeauna, precum am spus în timpuri de liniște, atunci când producția este în creștere, când recolta este bună și când mijloacele de transport nu constitue un impediment decât judecate din punct de vedere al rentabilității lor.

Ce se întâmplă astăzi însă? Războiul, mai cu seamă războiul pe mări, a schimbat cu mult această situațiune. Mijloacele de comunicații restrânse ca o consecință a blocărei mărilor, producția în parte scăzută din cauza lipsei de brațe și a materiilor prime, anul agricol complect defavorabil iar cerințele consumului din ce în ce mai mari, au dus la această inversare a problemei.

Astăzi nu mai există luptă pentru debușee de desfacere, astăzi nu se mai pune problema găsirii cumpărătorului, ci altminteri problema vânzătorului, problema găsirei debușeelor de cumpărare.

Astăzi exportul este sacrificiul pe care îl face un stat la încheierea unui acord oarecare de schimb de mărfuri. Partea din producție ce depășește necesitățile consumului intern, ceace este disponibil pentru export, este suprasolicitată de importatori.

Când se consimte astăzi să se facă un export se face aceasta nu pentru că se simte nevoia plasărei unei cantități oarecare de marfă ci pentru că este nevoie să se importe o marfă a cărei lipsă este simțită pe piață. Orice export poate fi plasat în circumstanțele actuale, atât cât mijloacele reduse de transport îngădue aceasta, greutatea cea mare la încheierea unei tranzacțiuni constă în găsirea echivalentului acelui export, obținerea mărfei pentru import. Deci acelaș principiu al reciprocității reglementează această materie, însă nu acelaș principiu care a suferit o răsturnare completă. Produsele noastre, petrolul, lemnul, cerealele, vitele sunt pretutindeni din ce în ce mai mult solicitate; în schimb s'a simțit lipsa bumbacului, a cauciucului ale unor coloniale pe cari le procura cu mare greutate. Când efectuăm un export, nu punem acest export spre a plasa pur și simplu produsele noastre, ci îl facem spre a putea în schimb importa ceva. Lupta pentru debușee deci, cel puțin în cadrul restrâns și închis al economiei europene înlănțuită în conflictul în curs de desfășurare, s'a schimbat: lupta pentru cucerirea debușeelor de desfacere s'a transformat într'o luptă pentru asigurarea piețelor de cumpărare. Tratativele economice și-au schimbat cu totul ele caracterul: posibilitățile exportatoare sunt concesiunile pe cari le face un stat pentru satisfacerea necesităților de import.

Starea actuală se va menține atât timp cât mijloacele de comunicații și ceilalți factori ai producției vor fi paralizați din cauza conflictului; după terminarea lui și câtva timp până la restabilirea unui echilibru, până la compensarea golurilor ce se va produce, problema debușeelor va fi aceiași. Odată golurile umplute, problema va reveni la ceace a fost până acum și deaceea, încă de astăzi, trebuiesc găsite soluțiuni. Să nu așteptăm să rămânem iarăși cu silozurile pline de grâu la Constanța și să-l oferim la un preț derizoriu, deși astăzi nu-l avem. Să nu așteptăm să ne rugăm iarăși de țările occidentale să cumpere vitele crescute la noi pe un preț ridicol și să trebuiască să plătim din visteria publică prime la export spre a putea pe această cale îmbunătăți prețul obținut.

Să nu așteptăm cu înfrigurare din nou hotărârile speculative ale bursei americane spre a ști cum vom vinde aurul negru rodit de pământul românesc. Să ne pregătim de pe acum.

Și iată că primul pas s'a făcut. Pasul cel mai de seamă este făcut. Convenția cu Germania s'a încheiat.

Această convenție înbrățișează problema pentru un timp de 10 ani. Asigură cumpărarea produselor noastre pe tot acest interval și ne va da posibilitatea să ne procurăm produsele multiple ale industriei germane.

Economia românească nu are decât de câștigat de pe urma acestei înțelegeri și suntem siguri că într'adevăr va câștiga căci economic, piața germană este cea mai apropiată de noi și prezintă mijloacele cele mai lesnicioase și avantagioase de compensare.

D. COBB

Reabilitarea războiului

de MIRCEA I. GORUNEANU

Dacă e adevărat că fiecare epocă îşi are caracterul său specific, atunci fără îndoială că fiecare epocă îşi are şi războaele sale, soldaţii săi proprii, ce se încadrează armonic în configuraţia spiritual-istorică a momentului considerat.

Se vede îndeobşte că ceeace se modifică în devenirea istorică ar fi numai tehnica de luptă, elementul material, restul rămânând oarecum a fi guvernat de aceleaşi principii strategice şi tactice, aici timpul ne având a-şi spune cuvântul.

Numai că în acest „rest" atât de ignorat până acum intră un element care este nici mai mult, nici mai puţin, deadreptul.. fundamental în problematica noastră.

Acest capital element este Omul.

Iar omul acesta e azi cu totul nou. E inedit.

Orbiţi de falsa strălucire a unui iluzoriu progresism de factură raţionalistă şi deci *pacifistă*, istoricii şi gânditorii veacurilor trecute au văzut în războiu un fenomen ce le deranja perspectiva lor căldicică şi siropoasă a vieţii şi a devenirii.

Considerându-l ca un *rău*, recunoscut uneori, atunci când erau direct interesaţi drept un rău „necesar", oamenii de felul acesta nu puteau surprinde în deslănţuirile masive de elan şi bărbătească energie a conflictelor armate decât aspectul minor, al brutalităţii şi cruzimilor inerente unor astfel de deslănţuiri.

Era firesc aceasta, căci strict este că omul şi deci şi epoca respectivă vede lumea şi istoria după felul construcţiei lor sufleteşti.

Oamenii individualist structuraţi, sceptici şi storşi de orice vlagă, goliţi de orice simţ istoric, lipsiţi de înţelegerea vieţii, nu puteau să vadă lumea din afară decât prin prisma propriului lor eu. Astfel, din toată devenirea măreaţă a vremurilor ei detaşează în mod anarhic fiinţele şi evenimentele din cursul unitar al vieţii, separându-le şi degradând astfel existenţa la o îmbinare mecanicistă de atomi autonomi.

Sărăcia spirituală a ultimelor două veacuri ca şi lipsa totală de semnificaţie şi înţelegere ce o arată operele gânditorilor acestor timpuri, nu e decât auto-obiectivarea propriului lor eu, fidela exteriorizare a propriului lor pustiu sufletesc.

Războiul nu putea nici el să scape unei astfel de „explicaţii" degradatoare, fiind aruncat în domeniul haosului, al răului şi al puterilor negative, domeniu denumit în chip arbitrar cu titlul — *fundamental denaturat — de politică.*

Tot ce nu încăpea în strâmta înţelegere a vremii acesteia, tot ce incomoda şi ameninţa poziţiile atât de artificiale ale perspectivei sale era aruncat în lături şi acoperit cu numele de politic, nume ce trebuia să însemne tot ce e mai urât şi mai abject în fiinţa omenească.

Cât de comod procedeu, dar şi cât de periculos! Să condamni ceeace tu cu umila ta pricepere nu poţi cuprinde la un moment dat din cauza unei grele rătăciri în care te-a împins lipsa ta de credinţă în ierarhia firii.

De aceea războiul şi toate celelalte fenomene politice au fost fundamental falsificate dacă nu ignorate de generaţii întregi de savanţi şi eruditi, uscaţi şi îndărătnici.

A trebuit să treacă multă vreme până când un Nietzsche, urmat de Treitschke şi alţii să reabiliteze acest sector atât de persecutat de ştiinţa epocii.

Germanii, mai ales, şi-au câştigat o strălucită cinste în lupta de reabilitare a politicului şi a războiului.

Trăind intens străvechea tradiţie a triburilor nordice, Germanii au reuşit mai curând decât orice alt popor apusean să se scuture de sgura ce acoperea jăratecul unei autentice trăiri comunitare, jăratec ameninţat pretutindeni de cenuşa blestemată a unui individualism nimicitor.

Astfel a putut între altele naşte şi o carte ca aceea a lui *Max Scheler*, închinată războiului şi intitulată *„Der Genius des Krieges"*, operă în care autorul studiază fundamentele metafizice ale marilor răsturnări care cer atâtea sacrificii muritorilor.

Chiar menţinându-ne numai pe planul pur istoric, în perspectiva integralistă a timpului nostru, războiul capătă o lumină proprie şi o semnificaţie măreaţă.

In considerarea aceasta totalitară (în sensul că priveşte viaţa în întregul ei şi nu pe felii cum face individualismul). In considerarea noastră, războiul nu se înfăţişează ca o apariţie autonomă ci ca una din *articulaţiile fundamentale* ale întregului politic, structurându-se astfel potrivit stilului însuşi al comunităţii de viaţă şi destin care este naţiunea.

Astfel privit, războiul apare ca o năvalnică irupţie a vieţii din cadrele ei vechi, căutând astfel să-şi găsească o nouă albie.

Războaele timpului nostru încep a-şi pierde tot mai mult aspectul lor militar-imperialist, fiindcă pe primul plan trece elementul revoluţionar care la început fiind greu de observat îşi câştigă în urmă locul preponderent arătându-ne astfel că ceeace la început părea esenţialul — conflictul armat — nu era în fond decât deschizătorul material al unor schimbări de structură, transformări de esenţă istorică sau chiar spirituală.

In această lumină, cu tot aspectul lor rebarbativ uneori şi hotărît antipatic, războaele noastre, ale epocii ce noi o deschidem azi, apar ca instrumentele majore ale destinului istoric, ele deschizând procesele politice şi sociale care coapte în ele însele se realizează astfel în afară, în lume. Sublimul războiului abea cu ochii cei noui ai prezentului se poate înţelege, cu sufletul cel nou se poate intui.

Trăim de aceea, azi, o minunată reabilitare spirituală a războiului.

A sublimului închis intr'însul.

In constelaţia sufletească a omului nou, virtuţile războinice vor câştiga astfel iarăşi locul slăvit ce li se cuvine.

La o eră regală, virtuţi regale.

—xoxoxoxo✶oxoxoxox—

Anglia, ţara de origine a masoneriei mondiale

(Continuare din pag. I-a)

riei" trebuiau să fie stăpâni nemărginiţi.

Şi în războiul actual francmasoneria şi-a vârât fără îndoială mâinile ei în joc. Această ne-o arată faptul că atât masoneria internaţională cât şi iudaismul au declarat de totdeauna „Autocraţiei de arhar" cel mai crâncen războiu. Şi războiul acesta este un războiu al masoneriei mondiale împotriva unui progres sănătos şi împotriva unei juste şi noui ordini în Europa. Şi, şi de această dată au încercat iritle să-şi pună în aplicare influenţa lor pentru mobilizarea întregei lumi.

Totuşi de data aceasta planurile masoneriei, de extindere a războiului, au fost stricate prin victoriile germane rapide. In parte oamenii s'au lămurit asupra uneltirilor egoiste şi pline de nenorociri ale francmasoneriei. E clar că astăzi în insula britanică nu luptă pentru existenţa sa numai Marea Britanie ci şi masoneria mondială.

Anglia este astăzi singura ţară din Europa, în care masoneria mai are cuvânt hotărîtor. Când Anglia se va prăbuşi, atunci şi masoneria va fi îngropată pentru totdeauna.

Şi atunci în sfârşit cutezanţa fără seamăn a Evreilor acestor ... oameni de afaceri ai Angliei, va fi eliminată din atmosfera unei Europe noui, purificate.

„Europa Serviciu Special"

Bucureşti - Sibiu, în tren

Am plecat să petrec sărbătorile Crăciunului, potrivit obiceiului meu, în inima satului, în aerul de sănătate morală a ţăranilor noştri.

Crăciunul românesc n'are frumuseţe şi suculenţă decât trăit, sau în mijlocul Românilor — adică la sat, — sau în singurătatea albă şi imaculată a munţilor. In altă parte, e burghez. Fad. Urît!

Drumul dela Bucureşti la Sibiu, l-am străbătut de atâtea ori până acum.

O călătorie cu trenul e un fapt banal în sine, şi deseori plictisitor. In orice caz impresiile nu merită să fie transmise cititorilor. Despre călătoria din ajunul acestui Crăciun, simt însă nevoia să scriu. Fiindcă pentru întâia dată, am avut senzaţia foarte precisă că ceva s'a schimbat în ţara asta.

De câteori făceam drumul Bucureşti-Braşov-Sibiu, aveam sentimentul unei umilinţi, copleşitoare. Atmosfera era totdeauna streină. Auzeai vorbindu-se doar barbarul grai al lui Attila, convorbiri germane, şi limba, stâlcită de ne-francezi, a lui Voltaire. Figurile, streine. Până la Sinaia, Predeal, Braşov, întâlneai, mai ales, tovărăşia gălăgioasă, murdară şi obraznică a celor cu pistrui şi tupeu provocalor. Valea Prahovei, vara, iarna în toate anotimpurile, era a lor; în toate Duminicile şi sărbătorile. Se desfătau în sărăcia noastră, sfidându-ne mizeria şi suferinţa; batjocorindu-ne muntele, natura, discreţia.

Oricât ai fi de marxist, tot nu poţi suporta la infinit.

Unde-au dispărut toţi aceştia, acum? De ce nu s'au mai deplasat să păteze prospeţimea zăpezii şi să strice ozonul Bucegilor, unde mişunau ca ploşniţele? N'am întâlnit unul, în tot trenul întreg! Am întâlnit, în schimb, altceva.

In compartimentul meu, doi băeţi români, sănătoşi, deschişi.

— De unde sunteţi, mă?

— Din Rupea!

— Ce sunteţi?

— Meseriaşi. Lăcătuşi. Mergem acasă de Crăciun.

— Bine mă băeţi!

Alături, o pereche tânără, de schiori. Până la Predeal, — în loc s'aud vorbindu-se de ultimele filme engleze, de Charles Boyer şi nu ştiu ce delicioase mâncări cu ..., — am ascultat, din colţul meu, discuţia vie şi inteligentă asupra prezenţei noastre preistorice pe acest pământ; convorbirea asupra organizării mişcării în judeţul X; evocarea unor camarazi, etc. etc. Erau doi legionari. In drum spre munte. De-ai noştri. Din rasa noastră.

Lăcătuşii răsfoiau „Cuvântul", nu „Dimineaţa" şi „Adevărul"!

La Braşov urcă doi viajgani; bine construiţi, drepţi ca brazii; bine ... Doi studenţi legionari. După staţia următoare, vin şi două domnişoare.

— O, ce surpriză!... Camarade, dă-mi voe să-ţi prezint pe domnişoara-camaradă... Unde mergeţi?

— La Daneş, acasă! De Crăciun... Voi?..

— La Sibiu. Ai mei sunt refugiaţi acolo... Ah, de-abia aştept să-i văd!.. Barem numai un ceas!

— Mă, e bine că tu tot ai pe cine vedea... Ai meu au rămas, toţi, **dincolo**.

— Lasă-mă... Parcă sora-mea nu e şi ea **dincolo**... Imi închipui că e ca o scândură!...

— Frate-meu trebue să fie în lagăr... Vreau să trec **dincolo**, pe valea Mureşului... Pier în necunoscut.

Compartimentul e legionar. Camarada din Daneş, tipul româncei ardelene, dă tonul. Incep cântecele.

„O, ce veste minunată...".

„Naşterea ta Hristoase...".

Colindele noastre îmi dau în adevăr impresia că suntem în ajun.

— Oare **dincolo** i-o lăsa să colinde?

— Nu cred. E prigoană... Mai ales împotriva noastră, a legionarilor. Ne vânează în toate părţile.

Cântecele legionare se succed, bărbăteşti, purtate de impetuozitatea tineretii ofensive.

„Ardealul tânăr legionar!"

„La luptă muncitori",

„Plânge Bucovina".

După ele:

„O brad frumos,

O brad frumos

Cu cetina tot verde..."

sună trist şi duios. Din nou colinde, cântece legionare...

Disjoziţie, veselie şi glume ateneau tristeţea celui care pleca dincolo.

La Sighişoara, despărţirea.

— Trăiască Legiunea şi Căpitanul!

— Trăiască Legiunea şi Căpitanul!

Camaradele s'au coborît pentru Daneş.

Categoric, femeile sunt cele mai fervente şi periculoase propagandiste.

— Le-am cunoscut la Cluj... Ştii ce legionară înfocată era duduia prin 1936, în Cluj?...

La Copşa-Mică, despărţirea celor doi legionari. O îmbrăţişare caldă:

— Să te'ntorci cu bine de dincolo. „Trăiască Legiunea şi Căpitanul". Acelaş salut, scurt, din partea celuilalt student.

Mitul Căpitanului devine tot mai fascinant. Creşte, dinamizează, turbură. Răscoleşte energii nebănuite de luptă.

Inţelegi acum, cititorule **pentru ce-am simţit nevoia să scriu despre această călătorie?**

...Şi pentru ce am certitudinea absolută că sfârtecarea trupului ţării nu va dura? Prin generaţia asta pregătită de luptă, cu dispreţul primejdiei, al morţii, neamul va birui.

Ceva s'a schimbat în ţara asta!

Nicolae Tatu

—xoxoxoxo✶oxoxoxox—

Furtuna a făcut mari pagube la Constanţa

CONSTANŢA 26. — Un viscol puternic bântue întreg cuprinsul dobrogean începând din prima zi de Crăciun.

Zăpada a atins pe alocuri înălţimi considerabile. Din această cauză trenurile sosesc cu mari întârzieri.

Furtuna a pricinuit pagube mari mai ales în port.

Peste 100 vagoane de cărbuni ale firmei „Schiromayer" şi alte 46 vagoane ale firmei „Carbosar" care erau depozitate pe chei au fost luate de valuri şi aruncate în bazinul portului.

Pagubele suferite de firmele mai sus arătate depăşesc suma de 5 milioane de lei.

Vaporul „Oituz" care a sosit în port cu 2000 vagoane de lemne nu poate descărca din cauza furtunii.

Un Moş Ajun cu colindători şi pentru cei bogaţi şi pentru cei săraci

Moş Ajun.

Natura ne-a oferit un Crăciun adevărat, cu zăpadă multă, jucăuşă pe care vântul o deapănă după capriciu.

Sunt ultimele zile ale anului una mie nouă sute patruzeci.

In curând, vor veni colindătorii cu „Bună dimineaţa" şi „Ne daţi ori nu ne daţi".

Dar, alături de copiii porniţi să strângă covrigi şi nuci în traistă, au pornit la drum să frământe zăpada şi să înfrunte nămeţii şi alţi colindători.

Sunt colindători noui, sunt oameni serioşi. Au pachete multe. Ei merg din casă în casă şi, în loc să cânte pe la geam ca să-şi capete covrigii, bat la uşă, întreabă ceva, apoi scot un carnet, se uită în el de parcă ar controla dacă omul spune adevărul, pe urmă desfac sacul plin cu pachete.

La început copiii s'au speriat.

— „Să ştii că ne-o iau ăştia înainte şi unde mai poţi să nici n'au aşteptat să se înserezе"!

„De azi dimineaţă de când îi tot văd umblând prin toate casele!".

Dar copiii s'au liniştit curând.

Oamenii ăştia noui nu s'au dus nici la d. profesor, nici la taica părintele care dă cele mai multe nuci şi nici la vreun alt om cu stare.

Colindătorii aceştia ciudaţi se duc doar pe la casele nevoiaşilor, pe la casele acelora pe care copiii ii ştiau că n'au să le ofere nici măcar un leu.

Erau colindătorii trimişi de „Ajutorul legionar".

Oamenii au primit pe aceşti colindători după inima şi judecata lor simplă.

ŞI O... COFA DE APA

Pe Bulevardul Gloriei din Bucureştii Noui, într'o odăiţă ascunsă, şedea uitată de oameni şi de Dumnezeu o bătrână pensionară de ceferist.

Când a venit echipa dela „Ajutorul legionar" s'o caute (căci pensionara fusese trecută pe lista celor nevoiaşe de către primăria locală), bătrânica se muncea din greu să deschidă uşa, pe care viscolul i-o ţinţuise peste noapte.

Băeţii au pătruns gândul ce-o frământa şi cum făcutul unei pârtii era o ocazie bună ca să se mai încălzească şi ei puţin, au pus mâna pe lopeţi şi în doi timpi au tras o pârtie dela uşa bunicuţei până'n stradă, i-au dat pachetele, i-au urat la mulţi ani şi au întrebat-o dacă mai doreşte ceva.

„Doresc — a spus bătrânica — să luaţi o parte din darul înapoi, sunt prea multe pentru mine şi eu, „de bine de rău, am o pensioară. In schimb, vă rog ceva... să-mi faceţi vre-o două surcele şi să-mi aduceţi o cofă de apă".

Iar băeţii i-au făcut surcele, i-au adus o cofă de apă şi i-au promis bunicuţei că în fiecare zi va veni unul dintre cei de serviciu la sediul grupului, să aibe grijă ca niciodată cofa de apă să nu fie goală.

Cine e mai lung are în'âelale

Trebuiau împărţite vre-o trei pachete la nişte oameni nevoiaşi pe care lipsa i-a silit să-şi clădească adăposturile departe de ori ce drum, în mijlocul câmpului, lângă cele câteva prăjini de pământ, singura lor avere.

Afară se înteţise viscolul, iar cel ce avea de dus pachetele trebuia să meargă vre-un chilometru peste câmp.

Era o misiune grea şi nu lipsită de oarecare riscuri.

Comandantul grupului 3 a cerut atunci ca unul dintre legionari să se ofere ca să ducă pachetele.

Fiecare voia să-şi ia asupra sa această misiune.

Atunci comandantul a ordonat: „Camarazi, drepţi! alinierea".

A urmat o explicaţie scurtă:

„Pentrucă afară e viscol, iar zăpada pe alocuri e peste un metru, voi alege pe cel mai lung dintre dvs.".

A câştigat camaradul ing. H. care fără să fie nevoit să-şi întindă gâtul, şi fără să se înalţe în vârful picioarelor are totdeauna flancul drept asigurat...

O CUMETRIE

In strada Modestiei la nr. 49, stă femeia Andrei Lisabeta.

Bărbatul ei este concentrat de 2 ani. Are 4 copii.

„Ajutorul legionar" i-a dat lemne, îmbrăcăminte pentru toţi copiii şi alimente.

La început n'a vrut să primească. Credea că-şi bate joc cineva de ea cu aceste daruri sau poate o obligă să facă alte lucruri, căci vin mulţi acum, în preajma sărbătorilor, şi zăpăcesc lumea...

Când i s'a spus că aceste daruri vin din partea legionarilor, femeii i s'au luminat ochii.

Dela legionari primesc, ştiu că sunt date cu inimă curată şi ca să dovedească mai bine sinceritatea vorbelor ei, s'a rugat de şeful echipei ca după Sf. Sărbători să-i boteze legiunea copilul care de doi ani de zile, de când a plecat soţul concentrat, aşteaptă Sfânta Taină creştinească.

Şi cumetria a fost aranjată.

ŢIGANII LA POMANA

Dar dacă omul cumsecade stă în ajun de sărbători pe lângă casă şi caută să-şi mai încropească cele treburi, nu tot aşa se întâmplă şi cu ţiganii care, mirosind că se împart ajutoare, năvăliseră în curtea sediului strigând care mai de care.

— „Camarade, dă-mi şi mie că-s concentrat".

— „Păi cum eşti concentrat dacă te văd aici".

— „Păi nu mini eu, dar e fratemi-o"...

Şi când cercul ţiganilor era mai în toi, iată intră pe poarta sediului un camion plin cu cartofi şi alte două cu lemne.

„Cine vrea ajutor să vină la descărcat cartofii şi să taie lemne", a strigat din uşă comandantul.

Şi ca prin farmec ţiganii au dispărut.

Gh. Donev

—xoxoxoxo✶oxoxoxox—

Viitorul Crăciun va fi o sărbătoare a păcii

BERLIN, 25 (Rador). - Mareşalul Goering, comandantul şef aviaţiei gemane, a adresat salutul său, cu ocazia sărbătorilor Crăciunului, bravilor aviatori germani, care prin eroismul lor asigură victoria armatelor germane.

Mareşalul Reichului exprimă totdeodată speranţa că viitorul Crăciun va fi din nou o sărbătoare a păcii şi pentru Germania o zi de sărbătorire a celei mai mari victorii.

Este schimbarea politică semnul înoirii unui popor?

Intrebarea de mai sus nu s'ar putea pune în rândurile legionarilor. Căci ei au visat un om nou şi tipul lui ideal l-au conturat prin jertfa adusă lui. Ea s'ar pune şi ar persista în rândul democraţilor şi a acelora care s'au trezit bătrâni fără să se fi cutremurat în faţa unei cpere de temei a unui popor; în sfârşit, întrebarea şi-ar putea-o pune chiar un cercetător.

De curând un profesor pensionar încercând să-şi lămurească unele probleme ce se pun azi, dă un răspuns negativ întrebării de mai sus.

Un lucru e limpede. In cazul României, un sistem vechi democratic a fost sfărâmat, instaurându-se o eră nouă prin hotărîrea unui om care a prins taurul de coarne şi prin viziunea clară a unui destin.

Toţi „conducătorii" democraţiei noastre au fost nişte suprapuşi, pe care poporul, atâta timp cât nu ajunsese la o transformare lăuntrică şi o unitate de conştiinţă, i-a tolerat. Corneliu Codreanu nu a fost ales de nimeni **Conducător**. Nici actualii urmaşi ai lui nu l-a ales nimeni. Ei au fost consacraţi direct de elita naţională precedentă şi de linia trasată de ei. Consacrarea elitelor sociale, ci nu alegerea lor; elite sociale, ci nu elite ereditare. Acesta este marele principiu al lui Corneliu Zelea Codreanu, care, după propria mărturisire, spune: „Noua elită românească şi orice altă elită din lume trebue să aibe la bază **principiul selecţiunii sociale**. Adică în mod natural se selecţionează din corpul naţiunii, adică din marea masă sănătoasă a ţărănimii şi muncitorimii, permanent legată de pământ şi de ţară, o categorie de oameni cu anumite însuşiri, pe care apoi şi le cultivă. Ea devine elita naţională. Aceasta trebue să conducă o naţiune" (P. L., p. 391). Elita precedentă „nu alege, nu numeşte, ci **consacră** pe fiecare la locul pe care s'a ridicat singur prin capacitatea şi valoarea lui morală. Consacrarea o face şeful elitei, consultându-şi elita" (idem, p. 392).

In cazul schimbărilor dela noi, nu poate fi vorba de o schimbare de elemente rasiale, fără o schimbare a poporului însuşi, fiindcă el pentru prima dată se **regăseşte**. Răscoalele trecutului şi luptele unui Horia, Iancu, Vladimirescu nu au fost decât simptomul unei regăsiri totale de mai târziu. Numai această regăsire a împins, pe linia destinului său de glorie, sute de ani înainte pe acest popor.

E poate locul să ne întrebăm dacă în succesiunea elementelor rasiale de până acum nu s'au perindat măcar odată cele dotate optim? Dacă da, îşi poate cineva închipui că ele ar mai fi putut fi înlocuite de altele, în sensul alungării? Desigur că nu. Ele ar fi avut toate instrumentele la îndemână pentru a asigura o perpetuare a lor în fruntea poporului.

Dar chiar admiţând că procentual diferitele echipe de conducători de până acum puteau avea diferite structuri rasiale, este exclusă înoirea poporului? Categoric nu.

Elita naţională — adică elita superioară consacrată pe baza selecţiunii sociale — face apel instinctiv în ordine descrescândă la indivizii colectivităţii, ordinea lucrurilor se instaurează în linia unor stimulări gradate de sus în jos. Această gradare devine mai necruţătoare, tocmai acolo unde este exclusă orice posibilitate de schimbare. Elita naţională descifrează destinul etnic pe de o parte, iar pe de alta înoeşte poporul — înoirea fiind deci o condiţie esenţială a rezistenţei unei elite naţionale, sigură în măsură de a şti drumul etnic al unui popor.

Florea Florescu

—xoxoxoxo✶oxoxoxox—

Daruri pentru copiii aviatorilor germani căzuţi pe front

BERLIN 25 (Rador). — Mareşalul Reichului Goering a oferit copiilor aviatorilor morţi în războiu carnete de economii cu 1000 mărci, drept dar de Crăciun.

Fiecare carnet poartă o dedicaţie a mareşalului.

—xoxoxoxo✶oxoxoxox—

Singurul drum al Franţei

(Continuare din pag. I-a)

mii, că a crezut că fără sânge şi fără oboseală, adică burgheazeşte, se mai poate face ceva astăzi în lume.

Acest lucru trebue să-l înţeleagă şi să aibă curajul să creadă că luxul sângelui şi risipa efortului sunt economia istoriei, sunt condiţia unei formidabile forţe istorice.

Cine fuge de moarte pierde dreptul la viaţă.

Şi viaţa de azi a Europei se traduce într'o singură formulă pe plan politic, care, din păcate, pentru Franţa nu reese până acum nici din declaraţia a doua a articolului din „Le Temps", nici din declaraţiile generalului Bergeret, ministrul de războiu al Franţei.

Această formulă se numeşte: Un singur bloc continental împotriva Angliei.

Crişu Axente

Presa externă

Germană

National Zeitung Essex. Noi perspective pentru Statele Sudestice

National Zeitung Essen din 14 Decemvrie publică sub acest titlu un articol care se ocupă de evoluţia economică a ţărilor Sudestice în comparaţie cu Germania.

Ziarul ajunge la următoarele concluzii:

In timp ce în Germania preţurile rămân stabile, în ţările sudestice, în mai puţin de câteva luni s'au dublat preţurile la articolele de primă necesitate. [illegible]

[illegible]

National Socialismul nu e o marfă de export şi nu poate fi copiat aşa de simplu [illegible]

... se pot crea de pe o zi pe alta şi cu atât mai puţin acolo unde elementul evreesc se menţine într'o poziţie dominatoare.

„Statele Sudestice au trebuit să facă o dureroasă experienţă în timpul războiului, învăţând că o organizaţie economică nu se poate baza decât pe relaţii politice ordonate. [illegible]

„Posibilitatea de redresare a fiecărui stat e în directă legătură cu condiţiile sale politice şi economice. [illegible]

[illegible] acestă evoluţie."

Voelkischer Beobachter

„Bucureşti. Aparenţă şi realitate"

Cu data de 19 Dec. ziarul Voelkischer Beobachter publică sub acest titlu un articol ... d. Karl Hermann ... [illegible]

[illegible]

Bucureştii săraci, chiar foarte săraci. Dar omul sărac a rămas sănătos sufleteşte — scrie ziarul. Nu e de mirare că Legiunea şi-a recrutat elementele cele mai bune printre ei. Simţul sănătos al omului de mijloc îndreptăţeşte conducerea statului legionar să privească cu încredere în viitor, cu toate lipsurile existente şi problemele nerezolvate încă. Capitala României Legionare nu va mai fi centrul de întrunire al unei pături bogate de trântori şi al unor aventurieri politici."

Caracterul american al unei părţi din Bucureşti, va dispare tot atât de repede ca şi spoiala franceză. In locul căreia va păşi un romantism arienic, care va da şi Capitalei un aspect nou."

Berliner Borsen Zeitung

„Adevărata tinereţe revoluţionară"

Sub titlu „Berliner Borsen Zeitung" din 17 Dec. publică un articol semnat de d. Georg Streiter, ocupându-se de transformarea României, „România aşa cum nu a cunoscut-o nimeni".

Poporul român a sacrificat mii de vieţi tinere pentru a se putea transforma. Această transformare stă sub semnul sacrificiului celor mai buni fii ai ţării, fapt care a imprimat mişcării o profundă ... care a înlocuit aparenţa ... importată. Adevărata tinereţe românească iese la iveală prezentând o nouă înfăţişare, de ... şi de seriozitate."

„Eliberarea comunismului e cea mai mare îndatorire politică a României de azi. Lumea care gravitează spre Berlin, păşeşte pe un alt teren de preţuire a valorii omeneşti. De aceea hotărîrea Căpitanului de a se alătura de Axă nu era o hotărîre a unui om de Stat, ci o hotărîre naturală, consecinţă a unei atitudini etice. Mişcare care voia să facă o Românie românească, nici n'ar fi putut face altfel decât să se apropie de lumea germană. Aceasta a ieşit la iveală după ... Sunt oamenii ... pe care nu i-a cunoscut nimeni, fiindcă erau prin catacombe, prieteni ai Germaniei, care vor da României o înfăţişare cu adevărat românească. Stilul României Legionare e stilul întregului popor românesc."

Italiană

Realizarea unei constante dorinţe

Giornale della Dominica publică un articol intitulat „România din punct de vedere feminin".

După ce se ocupă de femeia română dela oraş şi dela ţară, ziarul scrie următoarele:

„România e fiica Romei. Obiceiurile noastre se împletesc cu ale ei, iar privirea cu care eşti întâmpinat de lumea din România, se aseamănă cu modul cum te întâmpină ai noştri."

„Apropierea noastră de azi era aşteptată ca realizare a unei lungi şi constante dorinţe. E necesitatea apropierii de latini, nevoia de a se simţi tot mai mult fii ai Romei."

Bulgară

UTRO

Italia construeşte linii ferate în Albania

Cu tot războiul cu Grecia, în Albania se lucrează zi şi noapte pentru construirea unei importante linii ferate, atât din punct de vedere strategic, cât şi economic. Traseul ei este: Durazzo-Elbasan. Costul este evaluat la 300 milioane lire. S'a hotărît de asemenea şi construirea altei linii, cu traseul Durazzo-Tirana — depresiunea Devoli-Coriţa-Lerin.

Pentru construirea acestor linii lucrează zeci de mii de lucrători italieni şi albanezi.

Bulgarii au nevoe de petrol românesc

In vederea discutării exportului de petrol românesc în Bulgaria la Sofia s'a fixat ca delegat al guvernului d. Ţonev, directorul comerţului exterior.

Pierre Flandin fumează numai ţigări bulgăreşti

După cum scrie ziarul bulgăresc Utro din 17.XII, cu ocazia recentelor schimbări din Franţa, Pierre Flandin ar fuma numai ţigări bulgăreşti.

Spectacolele Capitalei

Teatre

TEATRUL NAŢIONAL (Sala Comedia): matineu: „Faust"; seara: „Icarii de pe Argeş".
STUDIO V. ALECSANDRI: matineu „Stâlpul casei"; seara „Ginerele d-lui prefect".
REGINA MARIA matineu: „Papa se instrueşte"; seara „Onoarea".
SARINDAR: „Fritz şi Frantz"; „Flacăra sfântă"; „Fritz şi Frantz".
LUPTA ŞI LUMINA: „Vicleimul"; „Lada cu minuni"; „Ginerele lui Hagi Pricu".
EXCELSIOR: matineu şi seara: „Vânzătorul de păsări".
ROXY (Tudor Muşatescu): „Imi pare rău de mine".
TEATRUL MUNICIPAL: „Schiţe şi momente" din teatrul Caragiale.
CIRCUL MILEA: Atracţiuni.

Cinematografe

ARO: „Dela Mayerling la Sarajevo"; Jurnale noui.
SCALA (Bd. Brătianu): „Titanul" cu Heinrich George şi Kristina Soderbaum şi jurnal.
REGAL (Bd. Elisabeta): „Diavolul focului" cu Louis Trenker.
CAPITOL: „Nortwest Passage" cu Spencer Tracy şi Robert Young. Journal nou.
TRIANON (Bd. Elisabeta): „Răscoala munţilor" cu Caline Trevor şi John Wayne.
SELECT (Cal. Victoriei): „A opta nevastă a lui Barbă albastră" şi jurnal şi 3 complectări.
FEMINA (Bd. Elisabeta): „Napoleon e de vină".
ARPA (Bd. Elisabeta): „Călăreţul misterios X 94" cu Tom Mix.
PALAS-BOULEVARD (Bd. Elisabeta): „Agentul mascat" şi „Viaţa e un joc".
ROXY (Lipscani): „Patima" cu Bette Davis şi Franchot Tone, Jurnal Ufa.
BITOLIA (B-dul Carol I): „Beau Geste" şi „Ispitele trupului", „Delir" şi „13 Scaune".
ELYSEE (Str. Doamnei): „Un vis sub cer albastru" şi „Oceanul în flăcări".
FORUM (Bd. Elisabeta): „Furtuna" şi jurnal.
OMNIA (Str. Schitu Măgureanu): „Casa de corecţie", jurnal, complectări şi trupa de reviste Titi Mihăilescu.
MIORIŢA (Moşilor): „Destry" şi 2 jurnale.
AMERICAN (Moşilor): „La răscruce de vânturi" şi „Trebue să mă iubeşti".
SPLENDID (Moşilor): „Cei patru cavaleri" şi „Oameni de cauciuc" şi jurnal.
NISA: „Steaua Nordului" cu Sonja Henie şi Tirone Power şi „La capătul pământului" cu Nancy Kelly.
BIRUINŢA (Bd. Elisabeta): „Comoara din Insula Piraţilor" (operă completă) şi jurnal.
PARIS (Rahovei): „Focul din Chicago" şi „Cei trei muschetari".
MILANO (Călăraşi): „Femei deschi deţi ochii" şi „Steaua Nordului".
FRANKLIN (Franklin): „Nu sunt criminal" şi „Contesa Walenska".
REX (Dudeşti): „Secretul celor 13 mascaţi" (operă completă).
MODEL (Piaţa Dr. Beiescu): „Pantera neagră" şi „Agentul G intră în acţiune".
MARNA (Griviţa): „Lanţuri sfărâmate" şi „Aladin în grota fermecată" şi trupa de reviste Titi Mihăilescu.
MARCONI (Griviţei): „Taifun" şi „Ali-Baba şi cei 40 de hoţi" şi trupa de reviste M. Nedelcu şi M. Belan.
LIA (Griviţei): „Balalaica" şi „Ştrengarul".
AIDA (Rahovei): „Elisabeth şi Essex" şi „Bel-Ami".
ILEANA (Str. Aerig): „Secretul celor 13 mascaţi" (operă completă).
PACHE (Str. Mătăsari): „Cântecul deşertului" şi „Secretul".
ODEON (Str. 11 Iunie): „Diamantele sunt periculoase" şi „Geronimo".
VOLGA: „Cleopatra" şi „Adio Mr. Chipps".
TOMIS (Călăraşi): „Destry" şi jurnale U.F.A. şi O. N. C.
IZBANDA (Văcăreşti): „Şarpele" şi jurnale.
BARCELONA (Str. Măgurele): „Stan şi Bran aviatori" şi „Mezalianţa" şi trupa de reviste Traian Florescu.
DACIA (Şos. Ştefan cel Mare): „Balalaica" şi „Romanţa".
ALCAZAR (Rahovei): „La răscruce de vânturi" şi „Trebue să mă iubeşti".
FLORIDA (Bd. Ferdinand): „Stan şi Bran eroi fără voie" şi „Varietée".
VOLTA BUZEŞTI (strada Buzeşti): „Primul bal" cu Deanna Durbin, „Moara părăsită" complectare technicoloră de Valt Disney şi jurnal de războiu german.
COTROCENI (Cotroceni): „Nu sunt criminal" şi „Vulpea argintie".
CARMEN (Dudeşti): „Cocoşatul dela Notre Dame" şi „Ştrengarul".
EDISON (Dudeşti): „Bestia" şi „Pat şi Patachon în Paradis".
LILLY (Şos. Giurgiului): „Cruciadele" şi „Mister Zoro".
LIZEANU (Str. Lizeanu): „Eroii Siberiei, „Evadatul din Alcatraz" şi Ansamblul de reviste Georgescu Iaşi.
VICTORIA (Dudeşti): „Războiul fulger" şi „Copilaşul D-şoarei".
DICHIU (Str. Română): „Adevăr cu orice preţ" şi „Aproape de cer".
NONI (Str. 13 Septembrie): „Vin ploile" şi „Oameni fără nume".
VENUS (Dudeşti): „Cei 4 cavaleri", „Filmul în relief" şi comedie în culori naturale.
DIANA (Griviţei): „Agentul mascat" şi „Dragostea mea te chiamă".
TRIUMF (Griviţei): „Comoara din Insula Piraţilor" (operă complectă)
GLORIA (Văcăreşti): „Maharajahul din Hollywood" şi „Tunelul".
PELEŞ (Şos. Colentina): „Doi camarazi" şi „Călăreţii destinului".
GRAND (Crângaşi): „Frou-Frou" „Dragoste în zăpadă".
MEXIC (Şos. Giurgiului): „Suez" şi „Fiul păcatului".
UNIREA (Bd. Filantropia): „Sora de noapte" şi „Diavolii roşii".
UNIC (Bd. Filantropiei): „Balalaica" şi „Ştrengarul".
CIRCUL MILEA: Velodrom, Şos Ştefan cel Mare.

RADIO

Vineri 27 Decembrie 1940

18.30: Ora; Orchestra Costică Tandin: Foaie verde sălcioară; Hora lui Costică Tandin şi o sârbă; Te iubesc vals de Franz Lehar; Ţi-a căzut pe obrăjiori o lăcrămioară-tango de Chiritescu şi la Căsuţa cu zorele Slow de Kiriculescu; Piatra-i piatră de a piatră şi o horă.
19.00: Cântece populare (discuri): Cine m'aude cântând de Brediceanu (voce: Petre Munteanu); Cântec de leagăn şi Sârba de Brăiloiu (voce: Valentin Creţoiu-Tassian); Doina Stăncuţei de Brediceanu (voce: Valentina Creţoiu-Tassian); Sârba din căruţă de Danga şi Ana Lugojana de Vidu (corul A. C. T.).
19.15: Continuarea concertului Orchestrei Costică Tandin: Un cântec românesc de Ionel Romcescu; S'a rupt o coardă la vioară tango de Claude Romano; Ţigane şi îmbătrânit-tango de Dendrino; Doină din Ardeal; Balalaica-tango din filmul „Balalaica"; Sufletele, sufletele, cântec românesc de Liliana Delescu şi hora; Păstrează-mă drept pentru tine vals boston de Vasilescu; In astă seară doamnă-tango de Dendrino; Maria Magdalena fox-trott de Qiroga.
19.45: Serviciul de ştiri germane.
20.00: Radio-jurnal (IV).
20.20: Alexandru Lupescu (voce: Cântecele trandafirilor de Eulenburg; Clar de lună de Schumann; Călătorul de Schubert.
20.45: Acţiunea militară a lui Mihai Viteazul peste Dunăre, de Prof. Victor Papacostea.
21.00: „POVESTE DE CRACIUN" piesă radiofonică de Mihail Şerban.
22.00: Radio-jurnal (V): Sport.
22.20: Transmisie dela restaurantul Potcoava (voce: Ioana Radu şi Al. Bojenescu).
23.00: Jurnal pentru străinătate în limbile germană, italiană şi franceză.

Sâmbătă 28 Decembrie 1940

7.00: ORA DIMINEŢII: Deschiderea emisiunii; Radio-jurnal; Muzică (discuri); Sfaturi gospodăreşti; Inchiderea emisiunii.
13.15: Ora; Cota apelor Dunării şi a barei Sulina; Informaţii artistice şi sportive.
13.15: Ora; Cota apelor Dunării şi a barei Sulina; Informaţii artistice şi sportive.
13.15: Muzică distractivă (discuri): Frumoasă Veneţia de Schulenburg; Rumba de Robin; Idilă de Hinke, Wurlitzer Orgel; Tangoul nopţii de Claret (voce Jeanne Aubert; Potpuriu de melodii de Peter Kreuder.
13.30: Serviciul de ştiri germane.
14.00: Jazz (discuri): Fox exotic de Rixner; Doui lostrobori de Basle.
14.10: Radio jurnal (II).
14.20: Rodica Bujor voce-acompaniată de taraf: Foaie verde când şi când; Trece leşea pe colnic; Iarna grea; Sună codrul dintr'o frunză; Şi-ar fi bătut Dumnezeu; Colea'n vale în răcitură.
14.10: Radio-jurnal (II).
15.00: Jurnal cultural.
18.30: Ora; Marşuri (discuri), marş din „Boccaccio", de Suppe; Alexandru, marş de Leonhardt şi marş de Richter.
18.40: Taraful Lola Ioniţă: Muzică bănăţeană şi ardelenească. Spune-mi Doamne ce să fac; Doina. Mă însurai şi luai pe Ana. Doina lui Iov şi joc. Foaie verde grâu mărunt (voce: Mitoi); Doina dela Oraviţa şi hora Cine o are dor de joc. Bulgăraş de ghiaţă rece (voce: Mitoi); Săbărelul (voce: Mitoi); Sârbă inimă bună şi învârtita; Nană, nană şi horă; Arii naţionale şi jocuri ca pe Almaş.
19.25: Trio vocal „Voe Bună": Eugen Cirdeaşu, Alex. Bojenescu şi Mircea Preoţescu; pian: Virgiliu Solomonescu; Marşul „Voe Bună"; Tic, tic, tic! fox de E. Ciorăşescu; Să nu uiţi că mă iubeşti! fox de Vilinow; In zadar! blues de Joe Burke; Domnişoară! fox de Al. Bojenescu; Cine bate la uşe! fox de Vilinow; Of, dor, dor! cântec românesc de Brăiloiu.
19.45: Serviciul de ştiri germane.
20.00: Radio-jurnal (IV).
20.20: Muzică variată (discuri): Vals de Michelis; Din ţara mea de Smetana şi Dans în la major de Brahms (vioară: Georg Kulenkampff); Două melodii din opereta „Paganini" de Lehar (voce: Richard Sengleitner; Vis de Ambrosie; Final din „Serenada" de Kealokwski.
20.45: Profesor Victor Papacostea.
21.00: Orchestra Radio dir. de T. Rogalski, (voce: D-na Silvia Courtin: Uvertura la „O dimineaţă o după amiază, o seară la Viena de Suppe; Suită de dansuri din „Mireasa vândută" de Smetana; Aria clopotelor din „Lakmé" de Delibes (voce: Silvia Courtin: O Brunetti şi Menuett; b) Scherzo, Cavatina Rosinei din „Bărbierul din Sevilla" de Rossini (voce: d-na Silvia Courtin); Poloneză din „Eugen Oneghin" de Ceaikowski; Vals din „Romeo şi Julieta" de Gounod (voce: d-na Silvia Courtin); Habanera de Schmidseder.
22.20: Muzică de dans (discuri): Conga de Orfiche Maria Mari, rumba (voce: Eric Helgan); Vals de Brown, Vals de Vollgraf, vals lent Jerry (voce: Rusila Serrano); Selecţiuni de foxtrotturi; Două tangouri argentiniene de Codevilla; Slowfox de Vollgraf; Vals de Melcher; Rumba de Friend.
23.00: Jurnal pentru străinătate în limbile germană, italiană şi engleză.

Sportul românesc

Rapid (Viena) a dispus la scor de Ferencvaros şi a luat conducerea în clasamentul Cupei internaţionale de iarnă

VIENA, 27. — Pe stadionul din Hetteldorf, eri s'a disputat primul match al echipei locale Rapid în Cupa internaţională de iarnă, care este disputată şi de Ferencvaros şi Gradjanski.

Primul match — în compania echipei maghiare Ferencvaros — a coincis cu o victorie care a întrecut până şi celemai optimiste aşteptări. Rapid a învins pe renumitul şi vechiul adversar Ferencvaros cu 6—1, după ce la pauză scorul era 3—1.

Gazdele au desfăşurat un joc foarte bun, mai ales linia de înaintare, care a demonstrat o mare eficacitiae.

Punctele au fost marcate de: Kaburek (2), Binder (2), Holeci şi Schors pentru Rapid, şi Sarosi pentru Ferencvaros.

In urma acestui rezultat, clasamentul Cupei internaţionale de iarnă se prezintă astfel:

1.	Rapid	1—1—0—0—6:1	2
2.	Ferencvaros	3—1—0—2—8:9	2
3.	Gradjanski	2—1—0—1—3:7	2

LucianPopescu va trebui să-şi apere titlul de campion european în faţa challengerului său Ernest Weiss...

...iată concluzia deciziei dată de Crăciun la Roma de Federaţia Internaţională de box

Lucian Popescu va fi obligat să-şi apere titlul european la categoria pană, în faţa lui Ernest Weiss.

Nu este vorba de un match perfectat, dar campionul român trebue să se aştepte la aceasta după decizia pe care a luat-o federaţia internaţională de box, pentru „cazul special" al Europei în timp de războiu.

Intr'adevăr, până acum matchurile pentru titlu erau — din cauza războiului — interzise. Graţie acestei hotărîri luate de forul internaţional, Lucian Popescu şi-a păstrat titlul fără să lupte. A refuzat chiar o provocare a lui Weiss.

Această decizie a fost anulată în şedinţa pe care comitetul a ţinut-o de Crăciun la Roma.

Cu tot răsboiul, se pot organiza matchuri de box pentru titlul European.

Termenul fixat este 15 Ianuarie. Dela această dată pot fi lansate provocările.

Şi cum Weiss este unul din boxeurii germani reprezentativi, care nu este campion european, va căuta „să repare această lacună" în timpul cel mai scurt provocându-l pe Lucian Popescu.

Organizarea matchului? Amintim numai că pentru el s'au oferit organizatori şi din Atena şi din Belgrad. Intâlnirea se va disputa însă la Berlin.

★

In aceiaşi şedinţă au fost „reconfirmaţi" campioni ai Europei următorii:

E. URBINATI (Italia), LUCIAN POPESCU (România), KARL BLAHO (Germania), M. CERDAN (Franţa şi MAX SCHMELLING (Germania).

In străinătate s'a jucat foot-ball de Crăciun

In străinătate, activitatea footballistică de Crăciun s'a rezumat la următoarele matchuri:

25 Decembrie

ITALIA

Florentina-Venezia 1-0. Amical.

26 Decembrie

ITALIA

Liguria-Sanremese 7-0.

GERMANIA

Blau Weiss-Hertha 3-1.
F. C. Nuernberg-Schweinfurt 3-1.
Admira-Wacker 4-4.
Austria-W. S. C. 4-1.

ARDEALUL CEDAT

C. S. Baia Mare-W. M. F. C. 1-1. Pentru cupă.

JUGOSLAVIA

Belgrad, 25. (**Serviciul nostru special**).— **Cele două mari grupări jugoslave — de multe ori campioane — au perfectat două matchuri amicale care urmează să se dispute la 29 Decembrie, la Zagreb şi la 5 Ianuarie la Belgrad.**

Hockeyul peste hotare

In cele două zile de Crăciun, în străinătate s'au disputat mai multe matchuri de hockey, dintre care notăm pe cele de mai jos:

25 Decembrie:

BOEMIA-MORAVIA

A. C. Sparta—H. C. Popovicze 3—1.
A. C. Slavia—S. K. Vincovitze 3—0.

ARDEALUL CEDAT

Ferencvaros—C. S. Cioc 6—3.

26 Decembrie:

BOEMIA—MORAVIA

L. T. C.—I. C. L. T. K. 4—0.
Sparta—Brodnitz 5—2.
C. A. S. K. Praga—Slavia 1—1.

Zăpada abundentă căzută în întreaga ţară, a făcut pe amatorii de sporturi de iarnă să ia cu asalt trenurile cari i-au transportat la munte, unde mai bine ca ori unde, sportul acesta se practică pe o scară întinsă.

Incep turneele...

Abia au sosit boxeurii amatori din Jugoslavia şi au plecat hockeyştii în Slovacia

Bucureştenii susţin mâine primul match, la Bratislava

Dacă de sărbătorile Crăciunului sportivii români au stat acasă şi nu au colindat ca în alţi ani alte meleaguri, nu acelaş lucru se poate spune şi pentru zilele ce urmează după Crăciun.

De acum încolo încep turneele în străinătate. Şi pentrucă sporturile de iarnă sunt acelea care domină în prezent, este şi firesc ca skiorii, hockeyştii să fie aceia care să aibe sarcina de a reprezenta cu demnitate culorile româneşti în străinătate.

Nu de mult, Luni, s'a înapoiat în Capitală echipa de box a grupării „Mielu Doculescu", care a susţinut două matchuri în Jugoslavia, la Zemun şi Belgrad şi a fost învinsă respectiv cu 8-4 şi 7-5.

Deplasarea aceasta a fost nefericită pentru boxul nostru amator pentrucă nu numai că reprezentanţii noştri au pierdut, dar au cedat — în ambe matchuri — prin k. o. Ceea ce este mai trist.

Şi se pare că explicaţia acestor înfrângeri neaşteptate nu trebue căutată în eventuala neprecătire, ci în unele amănunte de viaţă. Pentrucă una din condiţiunile esenţiale ale succesului este viaţa sportivă iar amatorii români — se spune — nu s'au ţinut cu stricteţe de ea.

Dar în afară de aceasta, nu trebue să uităm că şi jugoslavii pot furniza o explicaţie. Intr'adevăr la noi — cu prilejul turneului echipei „Mielu Doculescu" — s'a făcut o greşeală: amatorii jugoslavi au fost desconsideraţi — altă greşeală din partea [illegible] noştri — şi nu li s'a atribuit importanţa pe care o impunea valoarea lor reală.

★

Trecând însă peste toate acestea, vom sublinia un alt fapt tot atât de important: intensificarea relaţiilor sportive cu Jugoslavia, cu care — până acum — ne întâlneam numai la football.

Boxeurii bucureşteni înapoiaţi dela Belgrad ne-au spus că au în proect noui întâlniri cu boxeurii jugoslavi, printre care revanşe la Bucureşti şi un nou turneu în Jugoslavia.

HOCKEYŞTII AU PLECAT ASEARĂ

In timp ce boxeurii abia sosesc în Capitală, echipa de hockey a Capitalei se pregătea să plece în Slovacia şi au şi plecat aseară.

Reprezentanţii hockeyului românesc au părăsit Capitala aseară la ora 8.15 [illegible] următorii hockeyşti:

Dona Sadowski, Paul Anastasiu, Vlasov, Pană Bărbulescu, Teodoriu, Teodorescu, Cosman, Florin Popescu.

Primii 8 sunt titularii echipei, ultimii doi rezervele.

Turneul cuprinde următoarele jocuri:

29 Decembrie: Bratislava-Bucureşti.

31 Decembrie şi 1 Ianuarie: turneu la Zilina.

Nu este exclus însă ca în cazul când hockeiştii nu se vor simţi obosiţi să se perfecteze şi alte matchuri. In orice caz însă echipa va fi din nou la Bucureşti în ziua de 7 Ianuarie.

Bulgaria a renunţat la organizarea balcaniadei cicliste!

Potrivit hotărârei luate de congresul balcanic de ciclism care a avut loc la Bucureşti în vara acestui an, a doua Balcaniadă de ciclism — 1941 — urma să fie organizată de Bulgaria, la Sofia.

In care scop, uniunea ciclistă bulgară a început intense preparative, pentruca organizarea dela Sofia să egaleze cel puţin acea dela Bucureşti.

Mai mult chiar, forul bulgar îşi asigurase — până la un anumit punct — concursul concret al statului.

Dar, o corespondenţă primită din capitala Bulgariei anunţă că Bulgaria nu va mai organiza Balcaniada! A renunţat sau — mai bine zis — a fost silită să renunţe.

Motivul?

Oficialitatea a comunicat în scris uniunei cicliste că nu poate organiza această competiţie... te acorda ajutorul promis şi — ceeace este mai interesant de reţinut — că nu poate

Toma Aurel în America

7 Noembrie: învingător net la puncte

11 Noembrie: învins prin oprire

Sportul românesc are în prezent doi reprezentanţi care apără cu multă demnitate prestigiul său: pe Toma Aurel — fostul campion european — şi pe Mălină Teodorescu, ambii aflaţi în America. Ştirile dela ei sosesc însă cu mare întârziere. Şi nu e de mirare. Din această cauză rezultatele matchurilor susţinute de ei ajung foarte-foarte târziu. După o lună şi chiar două...

Şi este mult timp de când cei doi boxeuri români nu au dat niciun semn de viaţă.

Iată însă, că unul din ei — Toma Aurel — a făcut să se audă din nou de el.

O scrisoare din 7 Noembrie, din New York, anunţă că Toma Aurel a susţinut două matchuri, dintre care unul s'a soldat cu o strălucită victorie.

La 7 Noembrie Toma Aurel a boxat la Savanna revanşa cu philipinul Pablo Dano, cu care mai luptase şi arbitrul îl frustase de victorie. De data aceasta însă, Toma a acuzat un avantaj atât de mare încât arbitrul nu-i mai putea refuza victoria, netă la puncte.

Peste patru zile, românul a boxat la St. Nicolas cu italo-americanul Dell'Orio. Pe acesta, Toma Aurel l-a bătut detaşat în primele două reprize. Dar, în următoarele două Dell'Orio a abuzat de foarte multe lovituri cu capul deschizându-i lui Toma arcada dreaptă şi determinând pe arbitrul Donovan să oprească matchul. Pentrucă Toma Aurel nu putea continua lupta în halul în care era, plin de sânge şi cu ochiul închis.

Hockeyul printre cei mici

Selecţionata de juniori a Capitalei a învins reprezentativa Brăilei cu 4-0

Al doilea match din cadrul acţiunii de propagandă, pe care a început-o directoratul sporturilor de iarnă pentru răspândirea hockeyului în rândurile tineretului, s'a disputat ieri la Brăila.

Selecţionata de juniori a Capitalei a învins în faţa a 1000 de spectatori, reprezentativa brăileană şi a câştigat cu 4-0 prin punctele marcate de Vitt Petrescu, Hans Dragosch şi Aurel Tănase.

Partida a fost destul de frumoasă, bucureştenii comportându-se bine pentru început.

Cei mai buni bucureşteni au fost: Vitt Petrescu, Hans Dragosch, Titi Andreescu şi Aurel Tănase.

Echipele au aliniat următoarele formaţii:

BUCUREŞTI: Stan Mihai, Alimănescu, Petrescu, Mănciulescu, Dragosch, Tuţovanu, Tănase, Andreescu, Bender.

BRĂILA: Măciu, Bogdan, Boeriu, (Dumitrescu), Travles, Georgescu, Bertume, Bourceanu, Jipa, Cotigă.

Şcoala de ski dela Predeal s'a deschis...

Una din cele mai fericite iniţiative a noului „directorat de munte" este incontestabil „ŞCOALA DE SKI DELA PREDEAL".

Deschiderea şcolei s'a făcut în prima zi de Crăciun în faţa unei numeroase asistenţe.

„Cursul" a început imediat după festivităţile de inaugurare. El se desfăşoară pe terenul Vegher pentru avansaţi, iar pentru începători pe Bilbard, Poiana Domniţei şi Nicoleta.

Aci, alături urmează să vină şi un instructor trimis de federaţia germană de ski.

ULTIMA ORA

Forţele italiene resping dârz atacurile engleze

La Bardia, trupele romane îşi menţin poziţiile, dând dovadă de un mare eroism şi admirabil spirit de luptă

BERLIN, 27. (Rador). — Corespondentul agenţiei Stefani transmite:

Corespondentul din Roma al ziarului „Berliner Boersen Zeitung" subliniază în termeni plini de admiraţie rezistenţa pe care soldaţii italieni o opun la Bardia atacurilor engleze.

Oraşul Bardia, scrie corespondentul, este apărat cu vitejie de două săptămâni de către soldaţii italieni. Cu toate sforţările făcute de englezi, aceştia nu au putut să ia această poziţie, unde ofensiva lor a fost oprită.

Englezii pretind că Bardia este o fortăreaţă formidabilă, un fel de Gibraltar al deşertului sau o secţie a liniei Maginot, organizată în Libia.

Ziaristul german precizează însă că cele de mai sus nu corespund realităţii. Bardia rezistă cu eroism numai graţie valoarei şi admirabilului spirit de luptă de care dau dovadă trupele ce o apără.

Pe coasta de nord a Californiei viscolul năprasnic face numeroase victime

SAN FRANCISCO, 27. (Rador). — Corespondentul agenţiei D. N. B. anunţă:

Un viscol foarte puternic bântue regiunea muntoasă, fără întrerupere, în ultimele 9 zile.

Numărul victimelor se ridică la 15. Numeroşi skiori s'au rătăcit în munţi. Despre soarta lor nu se ştie încă nimic.

Pe coasta de nord a Californiei viscolul face deasemeni ravagii.

Din prima zi de Crăciun nu se ştie nimic despre soarta a 10 oameni din echipajul unei bărci de salvare, plecată în largul Oceanului în ajutorul unor naufragiaţi. Mai multe bărci de salvare fac cercetări pentru regăsirea celor dispăruţi.

Marea importanţă a războiului din Africa

— Italia pregăteşte lovitura decisivă care trebue dată Marei Britanii —

ROMA, 27 (Rador). — Insemnătatea Africii în războiul actual este subiliniată în „Messaggero" într'un articol semnat de fostul subsecretar la colonii şi ambasador Roberto Cantalupo.

El arată că Mediterana şi Africa au fost totdeauna de o însemnătate vitală pentru Italia, atât în antichitate cât şi în vremurile moderne. De aceea noul imperiu italian trebue să lupte în Africa, concentrându-şi toate puterile împotriva imperiului britanic, care, la rândul său, îşi trage toate puterile şi prestigiul din acest continent.

Dacă imperiul britanic nu este atacat în Africa el nu este atacat în mod decisiv. Imperiul britanic ar putea muri în Europa şi să supravețuiască în Africa. Dacă moare însă în Africa, el încetează pretutindeni de a mai trăi.

De aceea trebue să ne aşteptăm ca reacţiunea engleză să se accentueze şi să se organizeze tot mai mult dealungul liniei Copetown-Cairo, apărând acolo întregul imeperiu cu cele mai însemnate forţe imperiale.

Dar Italia, perfect conştientă de cauza pentru care luptă şi de destinele istorice ale lumii noui va şti să învingă în Africa imperiul britanic.

SUBMARINELE ITALIENE

au trecut nestingherite prin Gibraltar obţinând mari succese în apele Atlanticului

15 vase de comerţ şi un contratorpilor inamic, au fost scufundate

ROMA, 27. (Rador). — Activitatea submarinelor italiene în Oceanul Atlantic este subliniată de POPOLO DI ROMA, care relevă, între altele, abilitatea de care au dat dovadă ofiţerii şi echipajiile submarinelor italiene, mai înainte de a începe operaţiile lor în Atlantic, învingând toate obstacolele puse de englezi în Gibraltar, pentru a împiedica trecerea lor.

Fiecare submarin italian a reuşit să treacă prin Gibraltar, cu deosebit succes, cu toate că numeroase contratorpiloare, avioane şi submarine britanice exercită o supraveghere continuă a strâmtoarei.

Submarinele italiene au ajuns nestingherite la baza din Atlantic, organizată în mod special pentru desfăşurarea activităţii lor.

Bilanţul activităţii submarinelor italiene în apele Atlanticului, dela organizarea recentă a bazei din acest Ocean, se ridică la 15 vapoare de comerţ şi un contratorpilor inamic, care au fost scufundate.

BILANŢUL RAZBOIULUI AERIAN

dus de Italia în cursul a şase luni şi jumătate de conflict

Numeroasele dificultăţi pe care le înving sburătorii Italiei

ROMA, 27 (Rador). — Generalul Lioy, colaboratorul aeronautic al ziarului MESSAGGERO, publică bilanţul războiului aerian dus de Italia în cursul a şase luni şi jumătate de conflict.

După ce sublinază că în perioada de nebeligeranţă a Italiei, Anglia şi Franţa au fost obligate să imobilizeze contra Italiei 2.040 de avioane, — număr în care se cuprinde cel puţin 900 avioane de bombardament şi 600 avioane de vânătoare, — generalul Lioy relevă că strategia italiană, în războiul aerian, urmăreşte sfărâmarea şi desfiinţarea poziţiilor principale ale Marei Britanii în Mediterana, Orientul apropiat, în Marea Roşie şi în zonele vecine, contribuind astfel la sdrobirea forţei britanice.

Desfăşurarea forţelor aeriene italiene se face într'o zonă geografică ce are 54 grade latitudine şi 53 grade longitudine, fiind împărţită în 8 sectoare despărţite unele de altele de mari distanţe. Aceste opt sectoare sunt: Marea Nordului, Peninsula italiană, Sicilia, Sardinia, Albania, Libia, Marea Egee şi Africa orientală. Aprovizionarea lor se face mai ales pe mare şi astfel este supusă la numeroase riscuri. Aprovizionările pentru bazele din Imperiu se fac pe calea aerului.

Desfăşurarea forţelor aeriene italiene pe o zonă de 54 grade latitudine comportă o mare varietate în ce priveşte condiţiunile climei şi mediului, împrejurare ce necesită o serie întreagă de măsuri speciale relative la condiţiunile de trai ale echipajiilor şi la operaţiile aparatelor.

Toate cele de mai sus dovedesc sforţări uriaşe şi confirmă grelele condiţiuni în care se desfăşoară activitatea de războiu a aviaţiei italiene.

ză în mod direct operaţiunile terestre, au fost atinse deavioanele noastre de bombardament.

Incercarea inamicului, de a lovi una dintre bazele noastre a fost dejucată graţie promptei intervenţii a avioanelor noastre de vânătoare. Trei avioane inamice, de tipul BLENHEIM, au fost doborite.

In Africa Orientală nu este nimic important de semnalat.

Coasta engleză din regiunea Dover violent bombardată de tunurile germane cu tragere lungă

LONDRA, 27. (Rador). — Tunurile germane cu tragere lungă, aşezate dealungul coastei Canalului Mânecei, au început Vineri dimineaţa la ora 4 şi jumătate să bombardeze cu violenţă coasta engleză din regiunea Dover.

La ora 7 dimineaţa focul a încetat.

Jugoslavia va urma şi pe viitor politica de colaborare şi înţelegere

Importante declaraţii ale d-lui Svetcovici

BELGRAD, 27 (tp.). — Preşedintele consiliului de miniştri al Jugoslaviei d. Svetcovici, a declarat la Zagreb în faţa reprezentanţilor presei între altele, că „Jugoslavia va urma şi în viitor calea politicei de înţelegere care a dat cele mai bune rezultate. Aceasta sunt nevoiţi s'o recunoască şi cei mai înverşunaţi adversari ai politicei noastre externe. Situaţia noastră este fermă şi sigură, ceeace se datoreşte deasemenea politicei noastre rezonabile. „Referindu-se la problema alimentării populaţiei, preşedintele consiliului de miniştri a declarat că alimentarea nu funcţionează atât de perfect ca în timp de pace, totuşi nu există potive de îngrijorare.

Comunicatul italian

ROMA, 27 (Rador). — Cartierul general al forţelor armate italiene, „de undeva din Italia", transmite următorul comunicat No. 203:

In zona frontierei Cirenaicei se continuă acţiuni de artilerie din ambele părţi, precum şi activitatea de patrule.

Activitatea intensă a aviaţiei noastre: bombardamente au fost făcute contra vaselor inamice în rada unei baze înaintate, împotriva bateriilor şi trupelor motorizate. Aviaţia de vânătoare a dat lupta contra unei numeroase formaţii de avioane de tipul GLOUCESTER, dintre care trei au fost doborite. Unul dintre avioanele noastre nu s'a înapoiat.

In apele Cirenaicei, în dimineaţa de 26 Decembrie, un hidroavion de recunoaştere maritimă a reperat şi bombardat cu succes un submarin inamic.

Pe frontul elen, activitate de artilerie şi acţiuni cu caracter local. Instalaţii din porturi, vapoare ancorate şi obiective, ce interesea-

NIMICITOR CATACLISM

abatut asupra unui oraş brazilian

Puhoaele apelor au năpădit peste oraşul Juiz de Pora, inundându-l S'au prăbuşit numeroase case

RIO DE JANEIRO, 27. (Rador). — Corespondentul agenţiei D. N. B. anunţă:

Oraşul brazilian Juiz de Pora a fost lovit în zilele de Crăciun de o mare catastrofă pricinuită de inundaţii şi în deosebi de revărsarea râului Parahyba.

Intregul oraş este sub apă şi numai în centru s'au prăbuşit 80 de case. Numărul morţilor nu este încă cunoscut. Pagubele materiale sunt evaluate la 100 milioane milreis.

Legăturile de cale ferată cu Rio de Janeiro şi cu provincia Minasgeraes sunt întrerupte.

Un mare cinematograf distrus de incendiu

GENEVA, 27 (Rador). — Corespondentul Agenţiei D. N. B., după ştiri primite din Vichy, anunţă că un puternic incendiu a distrus, a doua zi de Crăciun, un mare cinematograf din Marsilia.

Focul a distrus complet cinematograful, care avea 3.000 de locuri.

Din fericire, în momentul când a izbucnit incendiul, nu se rula niciun film, aşa că sala era goală.

Cronica externă

D. Roosevelt şi doctrina lui Monroe

Arătam într'un articol precedent că faptul că nici-un stat european nu şi-a plătit datoriile de războiu n'a făcut de cât să confirme şi să întărească tendinţa permanentă a politicei americane de izolare faţă de afacerile Europei. Expresie a acestei stări de spirit, formă contimporană a doctrinei lui Monroe, a fost legea neutralităţii din 1936, votată cu ocazia conflictului din Africa-Orientală şi a războiului civil din Spania. Statele-Unite afirmau din nou hotărîrea lor de a nu se amesteca în neînţelegerile europene.

Legea neutralităţii americane din 1936 era însă o lege care nu corespundea concepţiilor clasice de drept internaţional european. Ea creia o formă nouă de neutralitate, o neutralitate americană care exprima această preocupare permanentă de a nu implica Statele-Unite într'un nou conflict european. Această lege a neutralităţii care, repetăm, contrazice principiile de drept internaţional, a format şi formează obiectul unei vii discuţii între teoreticienii dreptului internaţional ai Statelor-Unite, discuţie la care, fireşte, participă şi specialiştii în drept internaţional din Europa. Cum se poate împăca neutralitatea şi doctrina lui Monroe cu ajutorul atât de important pe care Statele-Unite îl dau Angliei în acest conflict? Este întrebarea la care teoreticienii de drept internaţional răspund în feluri diferite. Nu interesează însă polemica juridică, ci situaţia de drept.

Polemica juridică s'a tradus printr'o luptă politică, nu mai puţin pasionată. Legea neutralităţii din 1936 a constituit platforma pe care s'a dat bătălia între izolaţionişti şi partizanii unei participări mai largi a Statelor-Unite în afacerile mondiale. Preşedintele Roosevelt, a cărui politică externă traduce această a doua tendinţă, susţine că, luând parte activă la desfăşurarea şi aranjarea treburilor internaţionale, Statele-Unite o fac în propriul lor interes, mai precis, în interesul securităţii americane. Izolaţioniştii, conduşi de Heric Root şi senatorul Borah, dimpotrivă, afirmă că politica preşedintelui Roosevelt este o negare a doctrinei lui Monroe, o politică menită să implice din nou Statele-Unite în războiu. Punctul de vedere al lui Roosevelt a triumfat, găsind satisfacerea necesară cu ocazia ultimelor alegeri prezidenţiale.

Politica externă a preşedintelui Roosevelt — politică numită a securităţii americane — are două aspecte principale: 1. panamericanismul 2. alianţa cu Anglia.

Dezvoltând politica de bună vecinătate cu ţările din America de Sud, preşedintele Roosevelt a căutat să solidarizeze America de Sud cu Statele-Unite, într'o politică de apărare comună a intereselor americane împotriva oricărei agresiuni venite din Europa. Această formă a pan-americanismului şi-a găsit manifestarea la conferinţele dela Rio şi Buenos Aires, care-au avut de scop luarea unor măsuri comune de protecţie. A fost creată o zonă a securităţii internaţionale a statelor americane, care nu este recunoscută de dreptul internaţional. Politica de baze navale pe care Statele-Unite o fac în prezent cu Anglia şi-o încearcă cu Franţa şi cu statele Americei de Sud este o consecinţă a acestei preocupări de apărare împotriva unei eventuale agresiuni.

Politica pe care preşedintele Roosevelt o face faţă de Anglia îşi găseşte originea în convingerea pe care parte din opinia publică americană o are că o flotă engleză puternică este una dintre garanţiile de securitate ale Statelor-Unite.

Vom arăta în articolul de mâine cum s'a desvoltat această politică.

P. Mihail

Aviaţia engleză nu a respectat armistiţiul tacit din noaptea Crăciunului

BERLIN, 27. (Rador). — In timp ce aviaţia germană a lăsat în pace insulele britanice în timpul sărbătorilor Crăciunului, avioane engleze au aruncat bombe, în noaptea celei de a doua zi de Crăciun, împotriva aerodromurilor, instalaţiilor din porturi şi a oraşelor din Franţa ocupată.

Printre populaţia franceză au fost victime.

Pagubele materiale nu sunt importante şi obiectivele militare nu au fost atinse.

Un avion englez a fost doborât de artileria antiaeriană.

Hotărârea Statelor Unite de a remite vapoarele germane staţionate în apele lor Angliei, reprezintă un act de război

Puterile Axei împreună cu Japonia vor acţiona imediat, trecând la represalii

WASHINGTON 27. (Rador). — Corespondentul agenţiei D. N. B. comunică:

Deputatul republican Woodruff a declarat în Camera Reprezentanţilor că remiterea vapoarelor germane şi italiene, staţionate în Statele Unite, către Anglia ar reprezenta un act de războiu, care ar putea să aibă consecinţe grave.

Germania şi Italia numai cu greu ar putea să nu ia act de această măsură şi ele ar urma să activeze în consecinţă. Atunci şi Japonia ar fi amestecată în conflict, aşa că Statele Unite s'ar găsi în războiu şi ar trebui să lupte cu toate armele şi cu tot capitalul lor.

Deputatul Woodruff a pus chestiunea de a se şti dacă guvernul american nu a exagerat întrucât propunerea relativă la transferul vapoarelor, în scopul de a masca „eşecurile formale" ale reînarmării americane.

Japonia va interzice vapoarelor americane accesul în porturile sale

Statele - Unite vor cere tuturor americanilor să părăsească Japonia

TOKIO, 27. (Rador). — Ziarul „Nichi Nichi" anunţă că Statele Unite vor cere tuturor americanilor să părăsească Japonia până cel mai târziu la 31 Ianuarie 1941.

Corespondentul agenţiei D. N. B., care transmite această ştire, adaogă că dela acea dată se va interzice tuturor vapoarelor americane să mai pătrundă în vreun port japonez.

Purtătorul de cuvânt al biroului de informaţii a declarat că Japonia nu posedă vreun raport oficial în această chestiune.

Imprimeriile „CURENTUL", S. A. R., Strada Belvedere Nr. 6, Bucureşti